

MÙA GIÓ MIỀN NAM

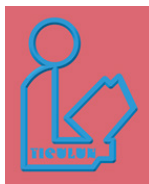
TÀ QUANG KHÔI

Mưa gió miền Nam

Tạ Quang Khôi

Paris * 07.2025

Bìa : *NXB Miền Nam*
Nguồn : *taquangkhoi.blogspot.com*

Mưa gió miền Nam

TẠ QUANG KHÔI

MIỀN NAM
Saigon - 1967

MƯA GIÓ MIỀN NAM

Tạ Quang Khôi

Truyện Mưa Gió Miền Nam có thể coi như truyện đầu tay của Tạ Quang Khôi, viết năm 1956, đăng báo Văn Nghệ Tiền Phong ở Saigon từ số 1. Thật ra, truyện đầu tiên của Tạ Quang Khôi là truyện – Vực Thẳm – đăng báo Tự Do năm 1955. Nhưng vì Vực Thẳm không được in thành sách nên không tìm lại được.

Tiểu sử

Giáo Sư Tạ Quang Khôi sinh năm 1929 tại Nam Định, Bắc Việt Nam. Sau khi tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm ban Việt Hán, giáo sư dạy môn Quốc Văn và nguyên là Tùy Viên Văn Hóa tại Bộ Quốc Gia Giáo Dục, Hiệu Trưởng Trường Trung Học Nguyễn Trãi Saigon, Thanh

Tra Trung Học tại Bộ Giáo Dục VNCH. Các năm cuối đời cư ngụ tại tiểu bang Virginia, Hoa Kỳ.

G.S. Tạ Quang Khôi theo nghiệp văn rất sớm, ngay từ lúc còn rất trẻ, cuối thập niên 1940'. Trước 30 tháng 4 năm 1975, ông viết truyện dài đăng báo hàng ngày và truyện ngắn cho các báo hàng tuần, và là biên tập viên Đài Phát Thanh Sài Gòn. Sau khi đến Hoa Kỳ định cư, dù khá bận rộn với công việc làm nhưng ông vẫn tìm thời gian để sáng tác với nhiều thể loại khác nhau; ông đã cống hiến cho nền văn chương hải ngoại một số truyện ngắn, cũng như một số bài nghiên cứu văn học thật sâu sắc và rất được ưa chuộng.

Ông đã và đang cộng tác, điều hợp nhiều tờ báo văn học tại hải ngoại. Tuy thế, Giáo Sư vẫn không nghĩ mình là một nhà văn chuyên nghiệp.

Nhà văn, Nhà báo và Giáo sư Tạ Quang Khôi đã qua đời trưa ngày 13 tháng 06 năm 2018 tại tư gia ở Arlington, Virginia, theo tin của nhà báo Phạm Trần gửi tới Việt Báo.

TÁC PHẨM:

Vực thẳm (Truyện dài, 1955)

Mưa gió miền Nam (Truyện dài, 1967)

Bão chưa tan (Truyện dài, 1968)

Thèm sống (Truyện dài, 1968)

Bến lạ chiều mưa (Truyện dài, 1969)

Tà Quang Khôi
dưới nét vẽ của Đặng Giao

1

Mưa đổ bất thành linh, Đường không kịp tìm nơi trú. Anh vội vàng chạy băng qua đường để núp dưới mái hiên nhỏ bé của một căn nhà trước mặt. Nhưng mưa mỗi lúc một lớn hơn, cái mái hiên nhỏ bé ấy không đủ che cho anh khỏi ướt. Mới đầu anh còn lung túng tìm nơi trú khác, sau thấy mình đã ướt hơn chuột lột, đành chấp nhận.

Mưa đổ rào rào, cảnh vật trước mặt Đường mờ đi, như có một bức màn – tuyn – bao phủ. Cây cối biến thành

những bóng ma xõa tóc rũ rượi đứng lắc lư nhìn anh chăm chặp, khóc suốt suốt. Anh mỉm cười vì ý nghĩ ngộ nghĩnh ấy.

Nhưng Đường không cười được lâu vì anh chợt nhớ tới hoàn cảnh hiện tại của mình. Anh ngược nhìn trời xem mây để ước đoán cơn mưa sẽ kéo dài bao lâu hay sắp tạnh. Anh phải đi ngay dù chưa biết mình đi đâu.

Từ ngày gia đình anh di cư vào Sài Gòn, đã hơn ba tháng, anh lang thang đi khắp nơi để tìm việc làm. Càng ngày số tiền dành dụm còn con của anh càng vơi nhanh mà anh vẫn chưa kiếm được một đồng để lấp cái lỗ hổng ngày một lớn.

Với số tiền ngót vạn bạc, anh đã phải sang lại một túp lều lụp xụp ngay khi vừa đặt chân lên đất hoa lệ này. Rồi gia đình anh tiêu pha trong mấy tháng trời.

Bây giờ chẳng còn bao nhiêu nữa ! Tiền cứ theo nhau đi mà việc không sao tìm ra. Vì thế, ngày nào anh cũng phải lang thang khắp nơi. Đối với anh, tìm một việc làm nho nhỏ ở đất này cũng khó như tìm một viên ngọc giữa bể Thái bình mênh mông.

Nghĩ đến việc làm, anh không khỏi liên tưởng đến cảnh gia đình nheo nhóc. Kể từ ngày lấy Thuộc, chưa bao giờ hai vợ chồng anh lại gặp hồi tưng thiếu như ngày nay. Thấm thoát đã được bốn năm trời. Ngày ấy, sau khi đậu tú tài, anh được một cô em họ giới thiệu một người bạn học cùng lớp tên là Thuộc. Mới đầu hai người chỉ coi nhau như bạn vì anh đang thầm yêu trộm nhớ một người con gái khác. Nhưng tình bạn ấy mong manh quá trước nhan sắc thù mị và duyên dáng của Thuộc. Chẳng bao lâu, hình bóng người con gái anh thầm yêu trộm

nhớ bỗng biến mất. Anh lúc nào cũng chỉ nhớ đến người bạn của cô em họ. Thế rồi, vào một ngày mưa phùn gió bắc của đất Hà Nội, anh đánh bạo tỏ tình với Thuộc. Nàng không quyết liệt từ chối mà cũng không vội vã đáp lại ngay. Hai má đỏ ửng lên, nàng lúng túng gỡ tay Đường ra. Sau buổi tỏ tình ấy, anh viết một lá thư dài cho nàng, nhờ cô em họ chuyển. Một ngày qua đi là một thế kỷ dài chờ đợi đối với anh. Nhưng rồi anh cũng nhận được thư trả lời của nàng, sau – bảy thế kỷ – đằng đẳng. Chưa bao giờ anh cảm thấy cuộc đời tươi đẹp như hôm ấy, dù trời Hà Nội vẫn sùi sụt mưa phùn gió bắc. Rồi, khi Tết nhất vừa qua, tiết trời đã ấm áp, hai người thành vợ thành chồng cho đúng với câu – cưới vợ thì cưới liền tay...

Càng yêu thương vợ bao nhiêu, anh càng buồn cho hoàn cảnh hiện tại bấy nhiêu.

Mưa ngớt dần, rồi tạnh hẳn. Ánh nắng quái chiều yếu ớt nhuộm hồng những đám mây trắng lơ lửng phía chân trời tây và lấp lánh trên các ngọn cây cao xanh biếc.

Đường uể oải rời khỏi nơi trú, đi về phía chợ Vườn Chuối. Khu này, sau trận mưa lớn, bùn ngập quá mắt cá chân. Anh vừa đi vừa nghĩ đến bát cơm nóng hổi còn bốc khói nghi ngút. Anh nuốt nước miếng, bỗng thấy bụng cồn cào đói. Anh đoán Thuộc lúc này mới thổi cơm xong.

Vừa bước chân qua ngưỡng cửa, anh đã thấy Thuộc bưng mâm cơm lên. Nàng mỉm cười đơn đả :

– Anh về xơi cơm.

Tuy Thuộc không nói ra, anh cũng đoán biết tâm trạng của nàng qua đôi mắt nóng nảy. Anh khẽ thở dài, uể oải lắc đầu :

– Chẳng ăn thua gì, em ạ. Đi đến đâu người ta cũng bảo gắng đợi ít ngày nữa.

Thước bực mình gắt khế :

– Chờ với đợi ! Biết đến bao giờ ?

Đường thở dài :

– Thì cũng đành phải chờ, chứ biết làm sao được.

Thước cúi kinh :

– Chết đói đến nơi rồi, ở đó mà chờ !

Ngưng một lát, nàng tiếp :

– Nếu anh bất lực, em sẽ xoay sở lấy.

Đường mím môi lại như muốn dằn nổi bực tức xuống đáy lòng. Anh biết rằng nếu anh nói một lời nào ngược với ý muốn của vợ lúc này sẽ gây nên một cuộc cãi cọ có thể làm sút mẻ tình vợ chồng. Anh đành giữ im lặng, lăm lũi đi

vào nhà trong tắm rửa. Khi ra khỏi nhà tắm anh trông thấy thằng Thiều, thằng con trai duy nhất của hai vợ chồng, nem nép đứng trong một góc nhà. Anh xoa đầu nó, dịu dàng bảo :

– Ra ăn cơm đi, con.

Thằng bé không dám tự tiện ngồi vào mâm ngay, phải chờ mẹ cho phép. Nhưng khi vừa nhìn mâm cơm, nó liền phụng phịu :

– Chẳng có gì cho con ăn cả.

Đường hỏi vợ :

– Sao em không mua thịt về rim cho nó ? Trẻ con làm sao nuốt nổi rau với củ.

Thuộc trùng mắt nhìn con, mắng :

– Con nhà lính tính nhà quan nó vừa chứ. Không ăn thì nhịn, xéo đi cho khuất mắt tao.

Thằng bé cúi mặt, sụt sịt khóc. Đường đã bắt đầu và cõm vào miệng, nhưng bỗng nghẹn cổ. Anh thương con mà cũng thương luôn cả vợ. Anh biết rằng ít lâu nay Thuộc đã đổi tính, chỉ vì tình trạng thất nghiệp của anh. Nàng vốn là người hiền hậu, thùy mị, rất ít khi mắng chửi con. Con đường duy nhất của anh bây giờ là phải tìm ra việc làm để giải tỏa mọi khó khăn của gia đình. Cái kẹt anh là phải lệ thuộc vào người khác, không thể tự mình giải quyết được. Một ý nghĩ chợt hiện lên trong óc, anh đề nghị

– Từ nay anh chỉ ăn một bữa thôi, để dành tiền mua thịt rim cho con.

Thuộc nhìn chồng đăm đăm vì bị bất ngờ trước đề nghị ấy. Vẻ mặt tức tối của nàng bỗng dịu hẳn đi. Nàng lắc đầu :

– Không, anh không phải nhịn. Em sẽ mua thịt về rim cho con. Anh cần phải

ăn no để có sức đi bộ mà tìm việc. Có việc là mọi chuyện sẽ êm thấm hết.

Đường thở dài :

– Anh cũng biết như vậy, nhưng chỉ thấy toàn hứa với hẹn thôi.

Thước bỗng hỏi :

– Sao anh không xin đi dạy học ? Anh có tú tài đôi có thể dạy những lớp nhỏ được mà.

– Anh đã nghĩ đến chuyện dạy học, nhưng có một cái khó...–

Thước im lặng chờ đợi. Đường chan nước rau vào bát cơm, uống một hơi hết sạch để chiêu miếng cơm cuối cùng. Đặt bát và đĩa xuống mâm, anh chậm rãi giải thích :

– Anh có một thời gian trốn động viên, phải bỏ học nên bây giờ không dám

bén mảng tới các cơ quan nhà nước. Anh nhớ sau khi cưới em thì có lệnh động viên. Bọn anh có nhiều người bỏ học để trốn. Kê thì về quê ở các tỉnh xa như Hải Dương, Nam Định, Hưng Yên... người thì trốn ra hậu phương. Còn anh chả phải đi đâu, cứ trốn ngay ở Hà Nội. Chắc em chưa quên chuyện này ?

– Vâng, em còn nhớ lắm chứ. Đạo ấy, vợ chồng mình đã ra ở riêng, thuê một căn nhà nhỏ gần hồ Ha le. Lúc đó em đã có mang thằng Thiều. Anh làm cho hiệu thuốc Tây của cậu Phong ở Cửa Nam... Nếu không dạy trường công được, sao anh không xin dạy trường tư ?

Đường khẽ thở dài :

– Mình có quen ai đâu, lại là dân Bắc Kỳ mới di cư...Anh cũng đã đến một vài trường tư, nhưng năm học mới đã khai giảng, người ta có đủ giáo sư cả rồi.

Người ta hứa sẽ gọi anh, nếu cần.

Thước bực tức :

– Chỉ toàn hứa với hẹn thôi.

Đường cố tìm cách trấn an vợ :

– Anh tin rằng mình sẽ có việc trong nay mai.

Thước không nói gì thêm nữa, bắt đầu thu dọn bát đĩa. Đường bảo con :

– Hôm nay, con cố ăn cơm với rau đi, mai mẹ mua thịt về rim cho con.

* * *

Sáng hôm sau, Đường giật mình thức giấc vì tiếng la mắng âm ỉ của Thước. Lúc đó, trời hãy còn mờ mờ tối. Tiếng Thước mỗi lúc một lớn hơn khiến anh không ngủ lại được, phải chạy ra hỏi vợ :

– Chuyện gì thế, em ? Mới sáng bảnh mắt đã làm ồn ào, không để hàng xóm người ta ngủ.

Không thèm để ý đến lời chồng, Thuộc vừa múc nước vừa mắng con :
– Đốn nó vừa chú, không ai chịu được nữa rồi. Bận sau mà còn thế nữa thì bà giết chết.

Thấy thằng Thiếu trần truồng đứng bên cạnh chum nước thút thít khóc, Đường hiểu chuyện gì đã xảy ra. Đối với một đứa bé chưa đến ba tuổi, đái rầm là một chuyện rất thường, việc gì phải cáu kỉnh, tức giận. Anh thấy ít lâu nay Thuộc hay gắt gỏng vì một cơ rất nhỏ hay chẳng vì cơ gì hết. Nàng không chịu nổi cảnh túng thiếu nên đã thay đổi tính tình.

Đường không giận vợ mà chỉ thấy thương nàng thôi. Anh nhận lỗi về mình, không đủ tài, đủ sức đem lại cho

nàng một cuộc sống tươi vui, hạnh phúc. Người đàn bà nào lấy chồng cũng trông nhờ hết vào chồng.

– Không đi vào, còn đứng đó làm gì nữa, của nợ.

Đường giật mình vì tiếng quát của vợ. Tuy vẫn biết nàng quát con, nhưng anh vẫn có cảm tưởng nàng mắng mình. Vốn là người ít nói, anh lủi thủi đi vào. Thằng Thiếu thút thít khóc sau lưng anh.

Đã vào đến giữa nhà, Đường chợt có ý định quay ra nói chuyện với vợ. Anh gọi khẽ :

– Thước !

Đang đứng lẩm bẩm một mình ở cạnh chum nước, Thước giật mình khi nghe tiếng chồng gọi. Nàng ngạc nhiên vì từ ngày có con, anh ít khi gọi nàng bằng tên, trừ những trường hợp đặc biệt.

Nàng ngó chồng, rồi hỏi xằng :

– Gì ?

Đường ôn tồn :

– Em vào đây, anh có chuyện muốn nói với em.

Nhìn vẻ nghiêm trang của chồng, Thước không dám bướng bỉnh, lảng lảng bước vào nhà. Đường nhẹ nắm lấy tay vợ, hỏi nhỏ :

– Dạo này em buồn lắm, phải không ?

Thước không đáp. Đường nhìn vợ bằng đôi mắt trù mến, dịu dàng nói :

– Em không nói, anh cũng biết em buồn lắm. Anh lúc nào cũng yêu em với tất cả tâm hồn anh. Em cũng nên hiểu cho anh rằng chính anh cũng đau buồn vô cùng khi không đủ khả năng đem lại

cuộc sống an nhàn, sung sướng cho em, dù anh đã cố gắng hết sức.

Thuộc vẫn giữ im lặng, nét mặt buồn bã. Đường xiết chặt tay vợ, hỏi :

– Em có dám hứa với anh em cố gắng chịu đựng thêm ít lâu nữa không ? Anh chỉ xin em một điều là từ nay em đừng đánh mắng con, đừng gắt gỏng với anh nữa, để anh an tâm đi tìm việc làm..

Thuộc nghẹn ngào :

– Em xin hứa...Nhưng xin anh cũng hiểu rằng em lo lắm. Mình dắt díu nhau vào đây, đất lạ quê người, chẳng ai quen thuộc, tiền bạc thiếu thốn...Biết trông cậy vào ai !

– Anh biết...Anh biết em lo, em buồn, Nhưng anh nào có vui gì..Phải nói thật rằng anh lo buồn gấp vạn lần em. Đối với anh, em và con là mối quan tâm

hàng đầu của anh. Không làm cho em bằng chị bằng em, anh nào có vui gì !

Thằng Thiều từ trong nhà đi ra, đã mặc quần áo gọn gàng, rón rén lại gần bố, nói khẽ :

– Con đói rồi.

Đường nhìn vợ, không nói. Thuộc uế oải đứng lên, thở dài :

– Nhà hết gạo rồi. Để em ra chợ đong vài lon.

– Nhà còn tiền không, em ?

– Vài trăm thôi.

Đường nghe nhói trong tim, hoảng sợ vùng đứng lên –

– Để anh phải đi đến mấy nơi họ hện xem sao.

Thước vội hỏi :

– Anh không chờ ăn cơm xong hãy đi ?

Đường lắc đầu, bước nhanh ra khỏi cửa. Thước dặn với :

– Trưa anh nhớ về, em đợi cơm.

2

Thược vừa cắp rá gạo về đến nhà, bỗng nghe có tiếng gọi mừng rỡ sau lưng. Nàng ngoảnh lại, thấy một thiếu nữ ăn mặc sang trọng đang cười với mình. Nàng ngạc nhiên vì không nhận ra người quen, chỉ nhìn thiếu nữ chăm chú mà không nói. Khách bước lại gần hơn, cười vui vẻ hỏi :

– Cô ả không nhận ra mình sao ?
Hoa đây mà !

Thược – á– lên một tiếng nhưng vẻ ngạc nhiên vẫn chưa tan biến hẳn trên

gương mặt nàng. Không ngạc nhiên sao được trước sự thay đổi của người bạn học cũ. Lệ Hoa ngày trước – ngày còn đi học – không phải là Lệ Hoa đang đứng trước mặt nàng lúc này.

– Kìa, sao cô ả nhìn mình dữ thế ?

Thước mỉm cười, đáp :

– Tại cô sang trọng quá, mình không nhận ra nổi nữa.

Lệ Hoa thân mật vỗ nhẹ lưng bạn :

– Mà cũng thay đổi, chứ bộ !

Rồi cô nghiêng đầu nhìn vào trong nhà, lại ngoảnh ra nhìn bạn. Trước đôi mắt soi mói của Lệ Hoa, Thước ngượng ngùng cúi nhìn xuống đất. Nàng cảm thấy có sự cách biệt rõ rệt giữa hai người.

Vừa lúc đó, thằng Thiều đi chơi về. Thấy mẹ đang nói chuyện với người

lạ, nó đứng nép sau lưng Thuộc, chăm chăm nhìn khách. Lệ Hoa chợt thở dài :

– Đến nỗi này sao ?

Làm ngơ trước câu nửa hỏi nửa than nửa ngạc nhiên của bạn, Thuộc nắm tay Lệ Hoa, mời :

– Vào nhà chơi đã. Đạo này ra sao ?

Sau khi phủi thật kỹ cái ghế độc nhất và ọp ẹp của nhà Thuộc, Lệ Hoa rón rén ngồi xuống, rồi hỏi :

– Các cậu vào đây lâu chưa ? – Me xừ- ấy đi làm đâu rồi ?

Thuộc gượng cười :

– Di cư vào đây đã ngót ba tháng, nhà mình vẫn thất nghiệp.

Lệ Hoa không tỏ vẻ ngạc nhiên vì cô cũng đoán được hoàn cảnh hiện tại

của bạn ngay từ lúc mới gặp. Cô chăm chú ngắm Thuộc, rồi nói :

– Trông toa còn jolie lắm.

Thuộc cau mày khó chịu trước câu nói lai căng của bạn, im lặng. Không để ý tới vẻ mặt bạn, Lệ Hoa thân nhiên nói tiếp :

– Cậu tội gì mà chịu cảnh túng thiếu mãi. Nếu theo mình đi làm bây giờ thì kiếm được khá nhiều tiền đấy.

Nghe nói kiếm được nhiều tiền, mắt Thuộc bỗng sáng hẳn lên, rụt rè hỏi :

– Mình thì làm được việc gì ?

Lệ Hoa cười :

– Úi dào ! Cậu không biết đấy thôi, chứ thiếu gì việc cho cậu làm ra tiền. À, tôi chưa nói cho cậu biết tôi làm gì nhĩ.

Hồi này, mình đi nhót ở các ba nên kiếm khá lắm.

Nghe bạn nói, Thuộc rất ngạc nhiên vì không ngờ Lệ Hoa đã trở thành một cô gái nháy. Thảo nào mà Lệ Hoa ngày nay không còn giống Lệ Hoa nữ sinh ngày xưa chút nào nữa. Nàng nhớ lại một Lệ Hoa nữ sinh lười biếng và hay đua đòi. Ngay từ dạo ấy, Lệ Hoa đã biết khiêu vũ và thường đi nháy với bạn trai.

Thấy vẻ ngạc nhiên của Thuộc, Lệ Hoa tươi cười, thản nhiên nói :

– Cậu lạ lắm à ? Thật ra mình cũng mới kiếm tiền bằng nghề này từ ngày vào đây. Độ bốn tháng thôi. Cậu có cái – co– thể kia mà đi nháy thì tha hồ mà hái ra tiền. Nhan sắc ấy thì chắc nhiều anh phải chết mê chết mệt.

Thuộc vội gạt đi :

– Mình không biết nhảy, biết nhót gì hết.

Lệ Hoa nhún vai :

– Ô, cái đó thì có gì khó khăn đâu. Nửa tháng là xong hết.

Thước không muốn tiếp tục chuyện nhảy đầm nên hỏi lảng :

– Bây giờ Lệ Hoa ở đâu ?

– Mình ở Tân Định, tới đây tìm nhà một người bạn.

Đáp xong, Lệ Hoa trở lại chuyện khiêu vũ ngay :

– Cậu có ‘co’ đẹp, lại có nhan sắc, đi nhảy thì tuyệt, thiếu gì đứa mê, thiếu gì đứa chiều chuộng, nâng niu, tha hồ mà hái ra tiền...–

Thước vội gạt đi :

– Thôi, bỏ qua chuyện nhảy nhót đi.

Thấy vẻ khó chịu hiện trên mặt bạn, Lệ Hoa mỉm cười, không nói thêm nữa, vờ xem đồng hồ tay, vội vã đứng lên cáo từ. Ra đến cửa, thấy thằng con trai của bạn đang nhìn mình, cô vuốt tóc nó, bùi ngùi nói :

– Tội nghiệp thằng bé, dạo này còn quá.

Rồi cô mở ví lấy tiền dúm vào tay nó :

– Để ăn quà, cháu nhé.

Thước chưa kịp có phản ứng gì, cô đã hấp tấp bỏ đi. Tiễn bạn xong, Thước quay trở vào, thấy con đang cầm trong tay một tờ giấy hai trăm, nàng bực mình gắt khế :

– Con ranh nó khinh mình đến thế thì thôi ! Ăn quà gì mà những hai trăm.

Nàng hiểu bạn muốn ngấm giúp mình trong lúc túng thiếu. Nàng giận dữ vò nát tờ giấy bạc trong tay, nhưng chợt nhớ ra rằng lúc này nàng đang rất cần tiền. Nàng khẽ thở dài lẩm bẩm :– Tiền nào cũng là tiền, dù là tiền của gái làng chơi. rồi bỏ tờ giấy nhàu nát vào túi.

Chiều hôm ấy, Đường về nhà, lại với hai bàn tay không, nghe vợ kể chuyện gặp bạn cũ, rầu rầu nói :

– Con người như thế mà hư hỏng, kẻ cũng đáng thương.

Thước đang lúi húi xếp mâm bát, ngừng lên nói :

– Anh chưa biết rõ Lệ Hoa mới thương nó. Con ấy hư hỏng từ khi còn đi học, chứ không phải mới đây đâu. Nhảy nhót, đua đòi ăn chơi long lên xòng xọc, có ngoan ngoãn gì cho cam.

Đường ngạc nhiên:

– Thì ra thế đấy. Anh chẳng biết gì hết.

– Anh thì có biết cái gì !

Đường gật đầu, âu yếm nhìn vợ :

– Đúng thế, từ ngày lấy em, anh chả còn biết ai nữa, nhất là với đàn bà, con gái...

Thước lờm yêu chồng :

– Thôi đi, ông...Đừng có nịnh nữa !

Đường lại hỏi :

– Biết rõ như thế mà em còn chơi với cô ấy ?

– Em có thân với nó đâu. Bạn học thì biết nhau là chuyện thường. À, anh có biết không ? Nó cho thằng Thiều nhà

mình hai trăm...để ăn quà đấy.

Đường nhăn mặt :

– Sao em lại cho con cầm tiền của cô ấy ?

– Thì nó dúm vào tay thằng bé, rồi vội vã bỏ đi ngay. Em không ngờ nhiều như thế.

Rồi nàng tặc lưỡi :

– Thôi thì mình cứ tiêu tạm, sau này có dịp mình sẽ trả lại.

Đường khẽ thở dài :

– Đành phải như thế, nhưng anh không thích tiêu đồng tiền của hạng người ấy... Cảm thấy nhục lắm !

– Vẽ, tiền nào chả là tiền, miễn là mình không ăn trộm hay cướp giật của ai là được rồi.

Thước hỏi lảng sang chuyện khác :

– Người ta cứ hện lần hện lửa, biết đến bao giờ mới có việc ?

Đường buồn bã :

– Biết làm sao bây giờ ! Anh cũng nóng ruột muốn phát điên, nhưng chả biết làm sao hơn được, ngoài khả năng của mình rồi.

Thước bưng mâm cơm vào bếp để rửa, lăm bắm :

– Cơ ngơi này đến chết đói mất thôi !

Một lát sau, nàng quay trở ra, nói với chồng :

– Này, mình ạ, hay mình bán quách cái nhà này đi để lấy tiền buôn bán.

Ngẫm nghĩ một lát, Đường hỏi :

– Rồi mình ở đâu ? Nằm đường, nằm chợ à ?

– Mình xin vào ở một trại định cư nào đó, gần Saigon...

Đường gật gù :

– Có lẽ thế mà lại hay đấy. Mà không biết có ai thèm mua cái nhà ‘phải gió’ này không ?

Đường đưa mắt nhìn quanh nhà, nhận ra ngay cái vẻ tồi tàn của nó. Bốn bức vách đã long sơn loang lổ, xiêu vẹo, nứt hở nhiều nơi. Mái nhà thấp như muốn chụp lên đầu người đang ở trong nhà.

Chạnh nghĩ tới đời sống sung túc ở ngoài Bắc, anh không khỏi bùi ngùi luyến tiếc mái nhà êm ấm và rộng rãi của mình ở Hà Nội.

Anh thở dài, buồn bã :

– Cái thân anh thì anh chẳng cần gì hết, nhưng còn em, còn con, anh thương lắm.

Thước bồng ôm ghì lấy thằng Thiều, nghẹn ngào :

– Chỉ có con là đáng thương thôi, chứ em thì còn cần gì nữa. Tội nghiệp ! Bé bồng thế này mà đã chịu bao nhiêu thiếu thốn. Giá mình khá một tý, thì nó có kém gì con nhà người ta. Thôi, anh ạ, cũng là cái số cả đấy.

Tuy đang buồn khổ, nghe vợ nói tới – cái số – Đường cũng không khỏi mỉm cười. Con người ta khi gặp những khó khăn không thể tự mình giải quyết được thường đổ cho số mệnh. Âu cũng là một cách tự an ủi.

Giữa lúc vợ chồng Đường đang than thở, an ủi lẫn nhau, ngoài cửa bỗng có tiếng gọi :

– Chị Hai à, anh Hai đã dzìà chưa ?

Thuộc vội đứng lên, nhưng chưa kịp chạy ra cửa, Đường đã hỏi :

– Ai thế, em ?

– Chị Tư đó mà.

Đường nhớ ngay tới một người đàn bà hàng xóm, vợ một công nhân xích lô máy. Từ ngày di cư vào Nam, vợ chồng Đường chỉ quen có anh chị Tư là người Nam vì hai nhà ở sát vách nhau. Tuy mới quen mà hai gia đình đã tỏ ra thân nhau lắm. Vợ chồng Đường rất mến cái tính chân thật và dễ dãi của anh chị Tư. Ngược lại, anh chị Tư tỏ vẻ ái ngại cho gia đình Đường trong cảnh sa sút nơi đất lạ quê người. Thấy chị Tư sang chơi,

Đường liền có quyết định về việc bán nhà. Anh nói :

– Chị Tư à, chị xem có ai muốn mua nhà thì giới thiệu cho tôi đi. Tôi tính bán cái nhà này đây.

Chị Tư trở mắt nhìn vợ chồng Đường, rồi kêu to :

– Ủa ! Sao vậy ? Nói giỡn hả ?

Thuộc kéo người bạn hàng xóm ngồi xuống ghế, rồi thân mật nói :

– Không nói giỡn đâu, chị Tư ơi. Bọn tôi bán thật mà. Nếu biết ai muốn mua nhà, chị cứ mách giùm đi.

Chị Tư ngoảnh nhìn Đường như muốn dò ý. Anh gật đầu xác nhận :

– Đúng vậy, chị Tư à... Chúng tôi gần hết tiền rồi, không còn có cách gì khác là phải bán nhà lấy tiền buôn bán.

Chị Tư rụt rè :

– Bán nhà...rồi ở đâu ?

Thước buồn buồn đáp :

– Có lẽ chúng tôi xin tạm trú ở một trại định cư nào đó.

Tuy cả nhà chỉ có một ngọn đèn dầu leo lét, Đường cũng nhận ra nét mặt buồn rầu của người hàng xóm. Chị khẽ thở dài, nói :

– Đâu có được ! Hay là... sang ở chung với bọn tôi cho vui đi... Tôi nói thiệt mà.

Vợ chồng Đường nhìn nhau. Họ không khỏi cảm động trước lời nói thành thực của người bạn láng giềng.

Chị Tư nắm lấy tay Thước, buồn buồn :

– Anh chị dọn đi, chúng tôi nhớ lắm.

Thước kẻ thở dài :

– Chúng tôi cũng nhớ anh chị lắm, nhưng chẳng biết làm sao hơn khi tiền đã cạn. Chả lẽ nằm chờ chết đói ?

Chị Tư vừa định nói thì chợt nghe tiếng chồng gọi ở nhà, vội đứng lên cáo từ. Khi chị đã ra khỏi nhà, Đường nói với vợ :

– Người Nam có nhiều người thật thà và tốt bụng.

Thước giữ im lặng. Không phải nàng không nhận ra sự thật thà, tốt bụng của người bạn hàng xóm mà đang mải nghĩ đến chuyện bán nhà. Trong thâm tâm, nàng không muốn về trại định cư dù chính nàng đề xướng ra việc đó. Nàng không muốn xa Saigon.

Nàng rụt rè đề nghị với chồng :

– Hay mình sang ở nhờ nhà anh chị Tư...

Đường gặt đi ngay :

– Ở làm sao được mà ở ! Nhà bé bằng cái lỗ mũi, hai người ở cũng đã thấy chật, nói chi thêm ba mạng nữa. Người ta có lòng tốt thật đấy, nhưng mình không nên lợi dụng.

– Nếu bán nhà đi rồi mình biết vào trại định cư nào cho gần thành phố được ?

– Điều đó sẽ tính sau.

Thuộc bỗng hối hận vì ý định bán nhà. Đồng thời, nàng thoáng nghĩ đến sự giàu có xa hoa của người bạn học cũ. Niềm mong ước được như Lê Hoa cũng thoáng lướt qua óc nàng., nhưng nàng

vội vàng xua đuổi niềm mơ ước đó` ngay.
Thấy vợ có vẻ ưu tư, Đường hỏi :

– Em nghĩ gì thế ?

Thước lắc đầu, gượng cười, rồi bẽ
thằng Thiều lên giường, dịu dàng nói :

– Ngủ đi, con nhé.

Nghe nói đến ngủ, Đường cũng
bỗng buồn ngủ ngay. Sau một ngày kéo
lê nhiều nơi trong thành phố, anh cũng
thấy mệt mỏi rã rời. Anh ngáp một cái
dài, ngả lưng nằm xuống giường, chẳng
buồn mắc màn.

Một lát sau, chồng con đã ngủ yên,
Thước vẫn trần trọc, không sao nhắm
mắt được. Cứ nghĩ đến số tiền còn con
còn lại, muốn ngủ nàng cũng không sao
ngủ được. Rồi, chỉ một vài ngày nữa, hết
tiền, vợ chồng con cái nàng sẽ sống ra
sao ? Không họ hàng thân thuộc, không

biết nhờ cậy vào ai. Hình bóng Lệ Hoa lại hiện ra trong trí nàng. Rồi nàng thầm tự hỏi hay là theo Lệ Hoa đi làm ? Nàng tin rằng không bao giờ Đường bằng lòng cho nàng đi vào con đường ấy. Nhưng, đến bao giờ anh mới tìm ra việc làm ? Hay là...giấu chồng ? Nàng bỗng rùng mình vì ý nghĩ táo bạo đó...

3

Thế me-xù ấy vẫn chưa tìm được việc làm cơ à ? Kể cũng gay go đấy chứ nhỉ.

Thước mỉm cười nhìn Lệ Hoa, gật đầu :

– Còn phải nói ! Sắp chết đói đến nơi rồi đấy.

Lệ Hoa mở ví lấy ra một gói thuốc lá thơm, rút một điếu, dỡ nhẹ nhẹ lên móng tay cái. Thước nhìn những cử chỉ ấy của bạn, thấy hay hay khi Lệ Hoa dỡ

điều thuốc lên móng tay đỏ chót. Nàng
thăm tự hỏi không biết có phải sự giàu
sang, xa hoa đã dòn hết lên móng tay đỏ
và điều thuốc lá thơm không ?

Sau khi châm thuốc và thở khói từ
tù, Lệ Hoa hỏi :

– Này, mấy hôm rồi, moa thấy các
toa nói sắp bán nhà cơ mà ? Đã có ai xem
nhà chưa ?

Thước râu râu :

– Có ma nào thèm mua đâu. Nhà
phải gió ấy mà.

Lệ Hoa gật gù :

– Ủ, cái nhà này thì đích ai thèm
mua... Thế các toa có cần tiền lắm
không ?

Thước thở dài :

– Làm gì mà chả cần ! Hết nhẵn rồi.

Lệ Hoa cười nham nhở :

– Này, cứ văng mạng như moa mà lại dễ chịu. Giữ gìn làm cái quái gì cho khổ thân mình.

Thước rụt rè :

– Nhưng mình vẫn ngại ngại làm sao ấy. Với lại mình có biết nhảy nhót gì đâu.

– Ồ là là, cậu gốc bỏ mẹ đi ấy. Không biết thì học chứ sao. Chỉ nửa tháng là chu hết.

– Ai chả biết thế ! Nhưng tiền đâu mà đi học, tiền đâu mà sống cho qua hết nửa tháng ấy, tiền đâu may quần áo mới, chả lẽ cứ lôi thôi, lệch thếch như thế này ?

Lệ Hoa ngẫm nghĩ một lát, rồi nói :

– Moa cho toa vay, rồi khi nào có việc làm thì giả sau. Toa nghĩ sao ?

Nghe bùi tai, Thuộc im lặng. Quả thật, nàng không còn con đường nào khác để chọn lựa.

* * *

Ánh nắng nhạt dần. Vào giờ tan sở, thành phố Saigon giữa một buổi chiều không mưa ồn ào, náo nhiệt một cách khác thường. Xe cộ đi lại như mắc cửi. Một vài nơi, vì đường hẹp quá, xe hơi nối đuôi nhau thành một hàng dài. Nhiều ông tài tỏ vẻ sốt ruột, bóp kèn inh ỏi. Chung quanh những dãy xe hơi đó, các loại xe nhỏ, như xích lô, xe đạp, xe gắn máy chen chúc nhau, len lỏi tìm một khoảng trống để tiến tới.

Trên lề đường, người đi bộ cũng đông nghẹt, kẻ đi người về, chen vai thích cánh nhau để tìm lối đi. Thỉnh thoảng một vài tiếng cười nói lại vang lên làm cho không khí bớt ngột ngạt.

Chiều Saigon ! Ôn ào, hỗn độn như một phiên chợ nhà quê vào dịp cuối năm. Trong cái hỗn độn ấy, người ta thấy có đủ các màu sắc, vừa bình dân vừa xa hoa của hòn ngọc Viễn Đông. Cũng trong cái ôn ào ấy, người ta nghe thấy cả tiếng khóc, tiếng cười, tiếng than vãn cùng vang lên một lúc.

Saigon vào những buổi chiều không mưa đẹp vô cùng mà cũng dơ bẩn vô cùng. Nắng quái chiều nhuộm vàng những ngọn cây xanh biếc, những mái nhà cao ngất. Dưới đường phố, bóng tối dần dần pha lẫn ánh sáng chiều tà.

Giữa rừng người, rừng xe cộ hỗn độn

ôn áo ấy, Đường mệt mỏi, thất thểu đi về nhà. Mắt anh mờ đi vì đói. Từ mấy hôm nay, vì tiền để dành còn rất ít, anh chỉ ăn có một bữa, để cho vợ con được no đủ. Đã nhiều lần Thuộc khuyên anh hỏi vay bạn bè để cố gắng chờ đợi đến ngày tìm được việc làm, nhưng anh không chịu. Thật ra, anh cũng chẳng biết vay mượn ai. Họ hàng thì không có, bạn bè thì từ ngày thấy gia đình anh sa sút đã dần dần xa lánh, chẳng còn ai liên lạc với anh nữa.

Cho đến ngày nay, anh đã ngã lòng trước sự đói khổ. Anh bỏ hẳn một ngày để đi tìm bạn bè hay họ hàng thân thích để hỏi vay tiền. Nhưng anh đã thất vọng và phải trở về nhà để nhìn cảnh vợ con nheo nhóc.

Anh thất thểu đi với một nỗi buồn chiu nặng trong lòng. Bây giờ biết nói với Thuộc thế nào đây ? Nghĩ đến vợ,

anh không khỏi băn khoăn, lo lắng về sự thay đổi tính tình của nàng. Anh vẫn hiểu rằng sự thay đổi ấy bắt nguồn từ sự nghèo túng, tuyệt vọng. Trong thời gian gần đây, nàng thường nóng nảy, gắt gỏng, rồi than thở, trách móc bâng quơ.

Thật ra, Thuộc làm sao không sốt ruột cho được ! Tiền đã hết mà việc làm không thể tìm ra. Cho đến nay, nàng đã hoàn toàn thất vọng. Nàng không thể chờ đợi lâu được nữa ! Ngay cả việc bán nhà cũng không xong !

Đúng là hết rồi ! Đường cũng nhận thấy không còn cách gì nữa. Hết rồi... Hết thật rồi ! Anh đoán bây giờ về nhà thế nào cũng phải nghe những lời than vãn và trông gương mặt nhăn nhó vì đói của con.

Nhưng, chưa chưa bước chân qua ngưỡng cửa, Đường đã ngửi thấy mùi

cơm thơm phức từ trong nhà bay ra. Anh ngạc nhiên đứng dừng lại. Sau một phút nghe ngóng, anh cất tiếng gọi :

– Thiếu ời !

Không phải thằng Thiếu mà Thuộc tươi cười đi ra. Thấy vợ vui vẻ, anh đứng sững nhìn nàng chăm chú. Thuộc cười :

– Em lạ lắm sao mà anh nhìn kỹ thế ?

Đường vừa đi vào vừa nói :

– Chưa bao giờ em lạ như hôm nay. Hình như em đang có chuyện gì vui ?
Lâu lắm mới lại thấy em cười.

Thuộc gật đầu :

– Vâng, em đang vui vì mới có tiền để tiêu.

Đường ngạc nhiên, nheo mắt, hỏi :

– Có tiền ? Tiền ở đâu ra ?

Thước xua tay, chạy vào bếp, rồi nói vọng ra :

– Thôi, để lát nữa nói chuyện. Bây giờ phải ăn cái đã.

Vì đã mệt mỏi và đói mềm người, Đường cũng không muốn hỏi thêm. Anh nằm vật xuống giường để nghỉ. Lúc này, óc anh chỉ hiện ra những món ăn nóng hổi và thơm phức cùng bát cơm bốc khói ngào ngạt. Những hình ảnh khiêu gợi này đã ám ảnh anh, làm khổ anh suốt cả ngày hôm nay. Khi anh sắp sửa ngủ thiếp đi vì quá mệt, Thước bùng mâm cơm lên. Mùi thơm của thức ăn đánh thức anh ngay. Anh chồm dậy. Thước nhìn chồng, nở một nụ cười mãn nguyện. Nàng xới cơm rồi mời chồng ngồi vào mâm. Không bắt vợ phải mời đến lần thứ hai, Đường vỗ lấy bát cơm ăn ngẫu

nghiến ngay. Chỉ một thoáng anh đã ăn hết một bát, rồi chan canh vào bát không mà húp xùm xụp. Khi đã đỡ đói và tỉnh táo hơn một chút, anh mới nhìn xuống mâm cơm. Toàn những món mà anh vẫn thích nhưng đã phải nhịn từ nhiều tháng nay. Đặc biệt nhất là bát canh đậu phụ nấu với sườn lợn và cà chua. Bây giờ anh mới bắt đầu ngạc nhiên về mâm cơm thịnh soạn này. Anh ngừng lên để hỏi vợ bỗng ngạc nhiên nhận ra rằng chỉ có một mình mình bên mâm cơm. Anh lên cất tiếng gọi thằng Thiều, nhưng lại thấy vợ chạy ra. Đường chỉ mâm cơm, hỏi :

– Tiền đâu mà em mua những món này ?

Thước thân nhiên đáp :

– Thì đi vay đi mượn chứ em có ăn cắp ăn trộm của ai đâu.

– Em vay ai ?

Thước có giọng bí mật :

– Em vay bạn...

– Đường ngạc nhiên vì biết vợ không có bạn, nhưng anh chợt nhớ đến Lệ Hoa, người vũ nữ đã từng cho con anh hai trăm. Cứ nghĩ đến những món ăn bày trên mâm do tiền của Lệ Hoa, anh bỗng nghe lòng buồn tê tái, rồi cảm thấy tủi nhục. Thân trai đương tuổi xuân như anh mà phải sống nhờ vào tiền của một cô gái làng chơi thì còn mặt mũi nào nữa, thà chết đói cho xong.

Thấy mặt chồng đang tươi bỗng sa xầm lại, Thước rụt rè hỏi :

– Anh sao thế ?

Đường không đáp, chỉ buồn bã cúi nhìn xuống đất. Hiểu ý chồng, Thước

tươi cười, lời lả ngổ xuống cạnh chồng, dịu dàng nói :

– Em biết anh thích ăn những món này nên em đã cố làm thật ngon cho vừa miệng anh.

Đường vẫn không đáp. Anh nuốt vội miếng cơm cuối cùng rồi đặt bát đĩa xuống mâm. Thuộc đặt nhẹ tay lên vai chồng, hỏi :

– Anh ăn có ngon miệng không ?
Canh em nấu có ngọt không ?

Đường hất tay vợ ra, đáp xẵng :

– Ngọt !

Thuộc đăm đăm nhìn chồng :

– Anh giận em, phải không ? Chuyện gì thế ?

Đường nhìn thẳng mặt vợ, hỏi bằng một giọng gay gắt :

– Có phải em vay tiền Lệ Hoa không ?

Thuộc cúi mặt giữ im lặng một lát, đáp :

– Vay ai cũng là vay, tiền nào cũng là tiền...

Nghe vợ có giọng thách thức, Đường hơi ngạc nhiên vì chưa bao giờ nàng cãi chồng. Anh nói như gắt, dần từng tiếng :

– Nhưng anh không muốn em chơi với Lệ Hoa. Chơi với nó, anh sợ lắm. Đàn bà các em dễ sa ngã, dễ a dua, lại nhẹ dạ nữa. Em phải chấm dứt liên lạc ngay với nó.

Thuộc ngược nhìn lên, mặt đánh lại, nói :

– Anh đừng có vô lý như thế ! Đàn ông các anh độc tài lắm. Tại sao các anh có quyền giao thiệp với bất cứ ai, lại cấm vợ chơi với người này, thân với kẻ kia ?

Đường lắc đầu :

– Anh không vô lý đâu, nhưng anh lo cho em, vì anh yêu em. Anh không muốn em sa ngã trước mắt anh...Anh không muốn mất em. Khi nào anh chết, em muốn làm gì thì làm, khi còn sống anh phải che chở em đến cùng.

Thước cười mỉa mai :

– Được anh yêu, anh thương thì mất hết tự do, mất cả quyền sống nữa.

Đường gượng cười :

– Em dùng những chữ to tát quá ! Tự do và quyền sống của em đâu có thể mất được. Mà nếu có mất thật đi nữa, em

cũng phải thông cảm cho anh vì anh yêu em tha thiết, yêu với tất cả tâm hồn anh. Khi yêu, người ta thường ích kỷ. Bây giờ, chỉ có một điều anh xin em là em hãy cắt đứt liên lạc với Lệ Hoa, nhất là đừng cầm tiền của cô ta nữa.

– Lệ Hoa có phải quái vật đâu mà anh khinh, anh sợ nó. Chẳng qua nó chỉ kiếm ăn bằng nghề khiêu vũ, chả có gì xấu hết. Anh hẹp hòi lắm. Nghề nào cũng có kẻ xấu, người tốt, xin anh đừng có thành kiến. Ngoài ra, Lệ Hoa nhảy rất ít, nó chỉ hát thôi.

Đường thấy vợ cãi lại, vùng vàng đứng lên, nói lớn :

– Đồ xướng ca vô loài mà còn bệnh là tốt thì tốt ở chỗ nào ? Mà sao em thay đổi nhanh chóng thế ? Hôm nọ, em cũng có vẻ ghét Lệ Hoa, bây giờ lại bệnh nó

chăm chập ? Có phải vì đồng tiền của nó không ?

Thuộc rơm rớm nước mắt :

– Anh khinh em quá !

Rồi nàng lẳng lặng thu dọn mâm bát, bung hết vào nhà trong để rửa. Thấy vợ khóc, Đường mũi lòng, im lặng. Nhượng điểm của anh là khi thấy nước mắt của vợ, anh sẵn sàng chiều vợ ngay.

Một lát sau, khi biết vợ đã rửa bát đĩa xong, Đường vào nhà trong, nhẹ nắm tay nàng, dịu dàng nói :

– Em cũng thừa biết rằng anh lúc nào cũng chỉ muốn em được sung sướng, nhàn nhã, bằng chị bằng em. Vì thế, anh không muốn em giao du với những người như Lệ Hoa. Em là người thật thà, chưa hiểu việc đời nhiều, dễ bị dụ dỗ đến sa ngã. Xin em đừng nghĩ rằng anh

khinh em, thật ra lúc nào anh cũng quý trọng em vì em là một người vợ tốt, một mẹ hiền...–

Thước cảm động trước lời nói chân tình, tha thiết của chồng, liền ngả đầu vào ngực anh, nghẹn ngào :

– Không, em không giận anh, vì em biết anh thương em nên mới lo lắng cho em.

Đường nhẹ vuốt tóc vợ. Đã lâu lắm anh mới được hưởng giây phút ngọt ngào bên cạnh vợ. Một niềm vui dâng lên nhẹ nhẹ khiến tâm hồn anh lâng lâng như bay bổng. Anh hôn lên mái tóc bờ phờ của vợ. Thước ngược nhìn lên, đôi mắt long lanh ướt. Đường ngạc nhiên hỏi :

– Sao em khóc ?

Thước mỉm cười thật tươi :

– Vì chưa bao giờ em sung sướng bằng lúc này.

Giá những giây phút thần tiên ấy cứ kéo dài mãi, đôi vợ chồng trẻ sẽ hạnh phúc biết bao. Nhưng Thuộc bỗng hỏi :

– Bao giờ anh mới có việc làm ?

Như choàng tỉnh một giấc mơ, Đường hơi giật mình, tát yêu vợ, âu yếm :

– Việc gì em cứ phải lo cho tương lai thế. Dù ngày mai có chết đói, chúng ta cũng cứ tận hưởng giây phút hạnh phúc này đi đã.

Thuộc im lặng, vẫn áp đầu vào ngực chồng. Đường ghì vợ chặt hơn, rồi thủ thỉ :

– Giá mình cứ hòa thuận như thế này mãi thì sung sướng biết bao.

– Nhưng...em vẫn thấy lo lắng. Em có linh tính rằng ngày mai nhiều đen tối lắm, nếu anh không sao kiếm ra được việc làm...–

Đường vội hôn lên môi vợ để ngắt lời nàng, rồi nói :

– Không, em không được nói gở như thế. Lúc nào em cũng phải tin rằng tương lai của chúng ta sẽ sáng sủa. Sau cơn mưa, trời lại sáng, em ạ. Đời con người ta ai chả có lúc gặp cơn bão. Thế nào rồi cũng sẽ qua cơn bão.

Thấy chồng đang say mê trong niềm vui hiện tại, Thuộc đành giữ im lặng. Thật ra, trong thâm tâm, nàng rất lo lắng. Dù sao tiền bạc cũng là yếu tố căn bản để tạo nên hạnh phúc gia đình.

Bên ngoài, trời tối dần. Thuộc bỗng nhớ tới con, đẩy chồng ra, rồi nói :

– Để em phải đi gọi thằng Thiều về.

Đường nhìn theo vợ đang tắt tuổi ra khỏi nhà.

4

Về đến nhà, Đường không thấy vợ, liền chạy vào bếp để tìm, nhưng anh ngạc nhiên vô cùng vì không thấy bóng dáng Thuộc đâu. Bếp cũng lạnh ngắt. Từ nửa tháng nay Thuộc luôn luôn vắng nhà. Anh đã có ý nghi ngờ, song chưa dám nói gì hay hỏi thẳng nàng. Đôi khi anh hỏi dò chị Tư bên hàng xóm, thì chị chỉ biết rằng Thuộc gửi con cho chị, rồi đi từ xế trưa.

Đường buồn bã nằm vật xuống giường để nghỉ ngơi và suy nghĩ. Trong

thời gian gần đây, Thuộc chiều chuộng anh, vâng lời anh như một người vợ rất ngoan hiền, để che giấu những hành động lén lút của nàng. Hay Thuộc có người yêu ? Hơn một lần anh thăm tự hỏi như vậy. Chỉ mới nghi thôi mà lòng anh đã quặn đau, nổi ghen ngầm làm ghen cổ họng anh. Rồi anh lại tự nhủ : – Không, không đời nào Thuộc lại hư hỏng như vậy. Nhưng nếu Thuộc ngoại tình, anh sẽ giết nàng ngay. Thà bị tù hay bị chết, còn hơn là thấy vợ phụ bạc, san sẻ tình yêu cho người khác. Anh bỗng thấy mặt mình nóng bừng bừng, hình như máu đang sôi sục trong huyết quản. Hình ảnh Thuộc nằm trong vòng tay người đàn ông khác làm anh muốn phát điên. Anh vùng đứng lên, muốn đi tìm Thuộc ngay. Nhưng khi ra đến cửa, anh chợt nhận ra rằng anh không biết tìm nàng ở đâu. Anh đành lại nằm vật

xuống giường để thở dài và uất ức, buồn đau. Anh nhớ đến những món ăn ngon mà ít lâu nay Thuộc vẫn làm cho anh ăn. Phải chăng những món ăn đó cũng do tiền của người tình mà nàng vẫn nói dối là tiền vay mượn của bạn. Nếu đúng vậy thì thật là nhục nhã ! Anh đã phải sống nhờ vào tiền của một người đàn ông xa lạ, mới cướp mất người vợ yêu quý của anh.

Giữa lúc Đường đang đau khổ vì ý nghĩ bội bạc quay cuồng trong óc, Thuộc bước vào nhà. Thấy chồng, nàng đơn đả hỏi :

– Anh về lúc nào thế ?

Đường không đáp, trừng trừng nhìn vợ, rồi hỏi xẵng :

– Đi đâu về ?

Thấy vẻ mặt giận dữ của chồng,

Thước chột hiểu, vội vã ôm lấy chồng, vừa cười vừa nói :

– Em đến chơi nhà bạn, chứ đi đâu đâu.

Thấy người nàng có mùi nước hoa, Đường càng giận hơn, đẩy mạnh vợ ra, khiến nàng ngã chúi xuống đất, lớn tiếng nhắc lại câu hỏi :

– Đi đâu về ?

Chưa bao giờ Thước bị chồng quát như bây giờ nên bật tiếng khóc, nghẹn ngào nói :

– Oan cho em quá...Anh hiểu nhầm em rồi...–

Đường càng giận dữ hơn, dấm mạnh xuống giường, rít lên :

– Tôi biết cô đi đâu rồi...Tôi không nhầm đâu...

Thước nước nở :

– Xin anh đừng nghi oan cho em...
Em chả làm gì nên tội.

Đường lao đến cạnh vợ, nắm lấy
hai vai nàng, lay mạnh :

– Oan gì mà oan ! Cô lấy tiền đâu ra
? Thằng nào cho cô ?

Thước lắc đầu, mếu máo :

– Anh...Anh ơi...Em không đến nỗi
tội tệ thế đâu...–

Đường bỗng buông vợ ra, ngồi phịch
xuống giường, ôm đầu, rên rĩ :

– Trời ơi ! Vợ với con ! Chỉ vì tôi
nghèo...Chỉ vì tôi không đủ khả năng
bao bọc vợ con...–

Thước quỳ xuống bên chồng, năn nỉ
:

– Xin anh đừng ghen vô lý như thế. Khổ em lắm, anh ơi. Em vẫn biết anh vì yêu em, vì thương em nên mới nóng lòng sốt ruột nghĩ bậy nghĩ bạ về em. Nhưng oan cho em quá.

Đường ghen ngào nói bằng một giọng nước mắt :

– Chỉ vì tôi hết tiền... Chỉ vì tôi thất nghiệp...

Thước nắm chặt tay chồng, cố lấy giọng bình tĩnh :

– Nhưng em có làm gì nên tội đâu, bị anh nghi oan, em khổ tâm lắm.

Đường quay mặt đi, không muốn nhìn thẳng mặt vợ. Thước thấy đôi mắt anh ướt đẫm. Biết rằng chồng đang quá giận, khó trình bày phải trái, nàng đành uể oải đi vào bếp để sửa soạn cơm nước :

Thấy vợ bỏ đi, Đường lại nằm vật xuống giường. Anh mở hai mắt trừng trừng nhìn lên mái nhà, mặc cho hai dòng nước mắt trào xuống thái dương. Hai dòng nước mắt ấy len lỏi qua những chân tóc, thấm dần vào óc anh, tưới cho ý tưởng thêm uất ức, thêm nghi ngờ. Anh miên man nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, toàn những chuyện chỉ đào sâu thêm nỗi đau khổ. Rồi anh thầm tự hỏi Thuộc có sa ngã không và đã sa ngã chưa ? Anh tin rằng chuyện có thể xảy ra nếu tình trạng thất nghiệp của anh kéo dài. Ai thì cũng cần tiền để sống.

Nằm nghĩ vẫn nghĩ vợ một lúc, phần vì đói phần vì mệt, Đường ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Bên ngoài, đường phố đã lên đèn sáng trưng.

Khi Thược bưng mâm cơm ra thì nhà vẫn còn tối om. Nghe tiếng thở đều đều của chồng, nàng biết anh đang ngủ ngon. Nàng lặng lẽ đi tìm một ngọn đèn Hoa Kỳ. Khi đèn vừa thắp sáng, nàng thấy thằng Thiều đang ngồi gọn lỏn trong một góc tối từ lúc nào. Nhìn vẻ mặt hốc hác, thân hình gầy còm vì thiếu ăn của con, nàng không khỏi khỏi xót xa trong lòng.

Quay lại nhìn chồng, nhận ra những nét đau buồn trên gương mặt xám đen và xanh xao của anh, nàng nao nao thương cảm.

Sực nhớ đến mâm cơm, nàng vội lấy cơm và đồ ăn cho con ngồi ăn một mình. Nàng rón rén ngồi xuống cạnh chồng., nhẹ vuốt tóc và hôn lên đôi mắt còn ướt của anh. Nàng thì thầm bên tai anh :

– Anh ơi, oan cho em quá ! Chỉ vì thương anh, thương con, em mới liều

dấn thân vào. Hãy tha lỗi cho em, đừng
bỏ rơi em, tội nghiệp lắm !

Đường ú ớ nói mấy tiếng trong mơ,
rồi quay mặt vào trong.

5

Nhạc vừa dứt, Lệ Hoa buông
Thuộc ra, gật gù khen :

– Khá lắm rồi ! Toa rất thông minh.
Học rất chóng.

Thuộc ngồi phịch xuống một cái
ghế, thở hồn hển :

– Mệt quá ! Chóng gì nữa, cũng đến
nửa tháng rồi đấy. Bây giờ toa định thế
nào ?

Lệ Hoa không đáp ngay. Cô từ từ rút
một miếng thuốc lá thơm đặt vào giữa đôi

môi đỏ chót, rồi đánh diêm hút. Xong, cô ngả lưng trên một cái ghế xích đu, gác chân lên bàn, miệng hé mở để nhả ra một làn khói mỏng, mắt lim dim nhìn lên trần nhà như một triết gia đang suy tư.

Một lát sau, khi đã đỡ mệt, Thuộc lại hỏi :

– Bây giờ toa tính thế nào, Hoa ?

Như sức tỉnh, Lệ Hoa ngồi thẳng người lên, đồng dặc đáp :

– Trước hết, chúng mình đi mua vải may quần áo, rồi đến hiệu giấy đóng vài đôi thật đẹp. Chương trình của moa đấy, cậu nghĩ sao ?

Thuộc rụt rè :

– Nhưng...

Lệ Hoa hiểu sự rụt rè của bạn nên liền xua tay:

– Cậu đừng lo. Tớ cứ cho cậu vay trước, rồi cậu trả sau mà.

Thước bản khoản :

– Biết có trả...được không...hay lại mang nợ suốt đời ?

– Ô, nghĩ vẩn vơ làm gì. Biết đâu sau này mình chả phải nhờ vả cậu. Theo con mắt nhà nghề của mình, cậu có nhiều triển vọng lắm. Cứ yên chí...

Tiếng – chí – Lệ Hoa kéo dài ra khiến Thước bật cười. Lệ Hoa nhìn bạn chăm chú, từ đầu đến chân, khiến Thước ngượng ngùng cúi mặt xuống.. Lệ Hoa bỗng vui vẻ cười lớn :

– Thước này, toa đẹp lắm, đến mùa cũng phải mê hướng chi bọn đàn ông.

Nghe bạn nói đến đàn ông, Thuộc chột nhớ tới Đường. Nàng rầu rầu nghĩ lại buổi tối hôm trước. Chỉ vì ghen mà anh đã có những hành động thật vô lý. Anh đã tỏ ra không tin ở sự đứng đắn và lòng chung thủy của vợ thì rồi đây, khi nàng đã trở thành một vũ nữ, anh còn ghen và nghi ngờ đến đâu nữa ! Nhưng, xét cho kỹ, sự nghi ngờ và lòng ghen tuông của một người chồng thấy vợ đi dần vào cái xã hội mà cạm bẫy dăng đầy, cũng không hoàn toàn vô lý và đáng trách. Không những thế, nhan sắc của Thuộc chính là một mối lo rất đúng của Đường. Nàng có những nét quyến rũ của – gái một con – , chắc chắn sẽ có nhiều đàn ông say mê, tán tỉnh. Bây giờ Thuộc lại đang cần tiền, ai vung tiền ra mua chuộc sẽ chinh phục được nàng. Vì biết thế, Đường rất lo sợ. Giá Thuộc đã nhiều tuổi, đã chín chắn, anh không phải nơm nớp lo sợ

như bây giờ. Thước mới ngoài hai mươi, cái tuổi còn đang thích trưng diện, thích những thú vui vật chất, còn trọng cái vẻ bề ngoài của con người. Nhưng có một điều mà Đường không nghĩ tới là nàng rất yêu chồng và thương con. Vì thế, nàng không thể ngồi im trước cảnh đói khát của chồng con. Khi thấy Đường đã bất lực trong việc nuôi sống gia đình, nàng liêu lĩnh lao đầu ra gánh vác. Nàng nghĩ rằng đó cũng là bổn phận của nàng đối với gia đình. Kiếm tiền, bằng bất cứ cách nào, là một việc vô cùng cần thiết của nàng trong lúc này. Dù Đường có nhiều tự ái, rồi anh cũng sẽ phải chấp nhận khi sự cùng khổ đe dọa đời sống của gia đình. Chắc anh cũng hiểu rằng khi đói người ta sẵn sàng làm bất cứ việc gì để sống còn. Muốn giải quyết những rối loạn của xã hội, trước hết, người ta phải diệt được nạn đói.

– Nghĩ gì thế ?

Nghe Lê Hoa hỏi, Thuộc như chợt tỉnh cơn mê, gượng cười :

– À, mình nghĩ đến...ông chồng của mình–

– Có phải – me xừ– không muốn cậu đi nhảy không ?

Thuộc ngập ngừng :

– Có ông chồng nào muốn vợ mình ôm người đàn ông khác đâu... nhưng vì đói...rồi cũng phải chịu...

Lê Hoa bỗng cười phá lên, nói :

– Đúng rồi ! Triết lý – cơm – của cậu rất đáng đề cao. Các cụ ngày xưa vẫn thường nói – mạnh vì gạo, bạo vì tiền – là thế.

Được bạn khuyến khích, Thuộc có vẻ phấn khởi, lòng đỡ lo lắng.

Lệ Hoa nhìn đồng hồ, rồi vội vàng đứng lên :

– Bây giờ phải đi mua vải may quần áo, kéo muện rồi.

Thuộc đi theo bạn ngay. Trong khi mua bán, nàng nhận thấy Lệ Hoa là một người bạn rất tốt. Cô hết lòng giúp đỡ Thuộc. Phải chăng trong con người hư hỏng ấy vẫn còn một chút lương tâm rất đáng quý ? Chắc gì những kẻ giàu sang có lòng tốt như vậy !

Suốt cả buổi hôm ấy, Thuộc đã đi theo bạn hết đường này đến phố khác, mặc cho Lệ Hoa mua sắm mọi thứ cho mình. Những thứ Lệ Hoa mua sắm đều là những món hàng đắt tiền. Vậy mà cô không bao giờ suýt soa hay cau có vì giá

cả. Sau khi mua bán, Thước lại theo Lệ Hoa đến tiệm may. Cuối cùng, khi trời đã ngả về chiều, khi ánh nắng chỉ còn đọng lại trên những mái nhà cao ngất, hai người mới chia tay.

6

Nhạc vừa dứt, Thuộc uể oải đi về chỗ ngồi. Người nàng đã ướt đầm mồ hôi. Phấn son trên mặt nàng đã loang lổ. Nàng ngồi phịch xuống một cái ghế, có vẻ mệt nhọc lắm. Tuy vậy, nàng vẫn thấy vui vui trong lòng.

Mà không vui sao được khi nàng biết mọi người trong tiệm khiêu vũ yêu thích nàng, trọng vọng nàng. Kể từ ngày bước chân vào nghề, chưa quá một tuần, nàng đã chiếm được lòng yêu mến của cả khách làng chơi lẫn các bạn đồng

ngiệp. Không phải vì nàng khéo léo mua chuộc họ mà vì nàng rất hiền lành, nhu mì. Thêm vào đó, nàng lại có một nhan sắc hấp dẫn và tấm thân khiêu gợi. Những đường cong, những nét ẩn hiện đều nhịp nhàng đều quyến rũ, dù nàng đã gây đi nhiều trong những ngày thiếu thốn vì Đường thất nghiệp. Vừa hiền lành lại vừa xinh đẹp, ai mà chẳng yêu mến.

Vì hâm mộ nàng quá, không ai quan tâm đến những bước vụng về, non kém của nàng. Không một khách làng chơi nào nữ trách nàng khi nàng đạp lên chân họ. Trái lại, họ còn cho rằng sự vụng về chính là dấu hiệu một – con nhà lành – mới sa chân lỡ bước, nên họ càng quý mến hơn và hân hạnh được ôm nàng trong vòng tay.

Nhờ vậy, từ ngày nàng bước chân vào nghề, tiệm khiêu vũ – Hoàng Hôn – đông khách hẳn lên, ngay cả những tối mưa to gió lớn. Tất nhiên nàng được hậu đãi hơn nhiều bạn đồng nghiệp khác. Ngoài số lương cao, nàng còn được khách tặng riêng cũng nhiều. Món nợ Lệ Hoa nàng trang trải xong trong vòng có một thời gian ngắn, việc chi tiêu trong gia đình cũng trở nên rộng rãi hơn.

– Ê, mệt lắm à, Thuộc ?

Thuộc quay lại, thấy Lệ Hoa, bèn mỉm cười, nháy mắt. Nhưng hai người chưa kịp nói chuyện, một người đàn ông đã bước lại bên Thuộc, nói khẽ :

– Xin Thuộc nhảy với tôi một bài.

Thuộc quay lại nhìn người đàn ông, nhận ra là một khách quen, phải nói là rất quen. Hắn tên là Tích. Ngay buổi đầu

tiên vào làm trong tiệm khiêu vũ này, hẳn đã tỏ ra mê say nàng. Rồi từ đó, hẳn thường tìm cách để được nhảy với nàng. Thậm chí có hôm hẳn giữ nàng suốt cả tối. Hôm nào đến muộn, không được ôm nàng trong tay, hẳn vô cùng buồn bã. Thấy hẳn si tình quá, nàng cũng nghe lòng xao xuyến. Nàng biết hẳn đã yêu nàng tha thiết hay đúng hơn là say mê. Mỗi lần có ai chọc ghẹo hoặc chế diễu về mối tình si ấy, hẳn thường trả lời :

– Làm sao không say mê con người ngọc ấy cho được ? Duyên dáng, dịu dàng và đẹp như tiên giáng thế, đến đá cũng phải mê nói chi tao.

Có những buổi Tích ngồi ngay hàng giờ để ngắm Thược, rồi tâm sự với một cô vũ nữ khác :

– Thế nào moa cũng phải chinh phục được em mới nghe. Chưa ai đẹp bằng em

trên cõi đời ô trọc này. Ngàn vàng cũng chưa đủ để đổi lấy cái nhan sắc này !

Người vũ nữ ấy chỉ mỉm cười sau khi nghe hẳn tâm sự.

Một hôm, hẳn đem tâm sự ấy thổ lộ với Lệ Hoa. Khác với những người khác, cô không cười mà lườm hẳn, rồi nói :

– Thôi đi, ông ! Người ta có chồng có con rồi đó. Liệu cái thần hồn !

Tích cười nham nhở :

– Chồng con thì đã sao ? Chồng con có bằng vàng không ?

Lệ Hoa hơi cau mặt :

– Các ông khinh chúng tôi vừa vừa chứ.

– Đâu có dám khinh các cô. Nhưng ở đời này, ai mà chả cần tiền. Với lại, tôi

đang thí nghiệm xem câu nói của các cụ nhà ta – Có tiền mua tiên cũng được – xem có đúng không. Ngày xưa các cụ mua tiên còn được nữa là ngày nay tôi chỉ mua một con người thôi. Dù đẹp đến đâu vẫn chỉ là một con người với đủ mọi cái xấu cái tốt, ưu điểm lẫn nhược điểm...

Lệ Hoa nghiêm mặt :

– Xin ông đừng tưởng bọn tôi sẵn sàng ngửa tay nhận tất cả các thứ tiền đâu nhé...

– Ô, tiền nào chả là tiền. việc gì phải phân biệt tiền này với tiền kia.

Vừa lúc đó nhạc nổi lên cắt đứt câu chuyện sắp đến hồi gay cấn giữa hai người.

Để làm hòa, Tích liền đề nghị :

– Mình nhảy với nhau bài này đi.

Nhưng Lệ Hoa ngưng nguẩy bỏ đi, hờn dỗi đáp :

– Không, tôi mệt rồi...Tìm người khác mà nhảy.

Thấy Lệ Hoa bỏ đi, Tích cũng mất hứng, ngồi im.

Hắn thờ ơ đưa mắt nhìn quanh, bỗng trông thấy Thuộc đang nhảy với một người khách. Không biết khách nói chuyện vui gì mà nàng cười thật tươi. Nụ cười của nàng rất quyến rũ, hai hàm răng đều và trắng như ngọc. Chợt trông thấy Tích đang nhìn mình, nàng nháy mắt để chào hắn. Lòng hắn vui rộn hẳn lên. vì hắn biết nàng đã có nhiều cảm tình với hắn. Sự mua chuộc của hắn đã có kết quả. Hắn tin rằng chẳng sớm thì muộn, nàng sẽ lọt vào vòng tay của hắn. Kế

hoạch mua chuộc nàng thật giản dị. Hấn mua những món quà đắt tiền để tặng nàng. Mới đầu nàng còn từ chối, nhưng rồi nàng cũng ngã lòng trước những lời năn nỉ ngọt ngào của hấn.

Đêm nay, Tích tin rằng Thuộc sẽ sẵn sàng đón nhận mối tình của hấn.

7

Thôi, cô đừng giấu tôi nữa. Tôi thừa biết hiện cô đang làm gì. Phải, tôi nghèo, tôi không đủ sức nuôi cô nên cô mới phải đi làm.

Thước ngồi gục mặt xuống ở một góc nhà, thút thít khóc, năn nỉ :

– Em xin anh, xin anh đừng nói nữa, em khổ lắm rồi.

Đường nắm tay đấm mạnh xuống giường :

– Phải, cô khổ nên cô mới thế. Còn tôi thì sung sướng lắm sao ? Cô có biết cô đã bắt đầu làm đi không ? Tôi không muốn có một người vợ làm đi...

Thước nước nở rên rĩ :

– Làm đi... Làm đi... Trời ơi !...

Đường lại quất to :

– Tôi không muốn có người vợ như cô, cô hiểu chưa ? Nếu cô không bỏ cái nghề ấy thì cũng đừng nhìn mặt tôi nữa.

Bỗng mặt đỏ bừng, Thước gào to trong nước mắt :

– Tôi làm đi ! Trời ơi, tôi mà làm đi à ?

Rồi nàng vùng đứng lên, chạy đến cạnh giường có mâm cơm, vung tay hất mạnh tất cả xuống đất, thét lên :

– Thế có khổ tôi không ? Sắp chết đói rồi mà vẫn còn làm bộ, làm tịch ! Tiền nào chả là tiền, nghề nào chả là nghề, cứ có cơm nhét vào họng là được rồi...

Cũng chẳng vừa, Đường nhẩy một bước đến cạnh vợ, tát lên tiếp vào mặt nàng mấy cái, rồi nói :

– Đừng có lão ! Đừng có hỗn ! Đồ nặc nô ! Đồ dĩ thảo !

Bị đánh bất ngờ, Thuộc ngã dúi xuống đất. Nhưng nàng vùng đứng lên ngay, rồi bù lu bù loa vừa khóc vừa kể lể :

– Này, anh đừng có vô ơn. Không có cơm của con dĩ này thì lấy hơi sức đâu mà đánh với đập ! Phải rồi, tôi chỉ là một con nặc nô, một con dĩ...Cứ thử đừng ăn cơm của con dĩ này xem có đói ră họng không ?

Định đánh thêm mấy cái tát nữa,

nhưng khi nghe vợ nói, Đường dừng ngay lại, uất ức ngồi phịch xuống ghế. Mắt anh hoa và mờ đi vì nước mắt trào ra ràn rụa. Anh nấc lên mấy tiếng, đưa hai tay lên ôm mặt. Anh gục đầu xuống để khỏi trông thấy vợ vừa nức nở khóc vừa mặc áo ra đi, cũng để khỏi trông thấy thằng Thiều ngơ ngác nhìn cha mẹ và nhìn đồ ăn đồ tung tóe dưới đất vớ đôi mả thềm thường.

Khi vợ đã đi khỏi, anh mới từ từ ngừng nhìn lên và gọi con lại gần, ôm chặt nó vào lòng, thở dài, nghẹn ngào nói :

– Tan nát rồi, con ơi !

Thằng Thiều vẫn im lặng nhìn đồ ăn bừa bãi trên mặt đất.

* * *

Gác chân lên bàn, Lệ Hoa ngả người nằm trên ghế, nhìn khói thuốc từ từ bay lên trần nhà. Gần đấy, Thuộc nằm duỗi thẳng chân trên một cái đi-văng. Đã ngót nửa giờ, hai người không nói chuyện với nhau nữa. Nhưng chắc chắn hai người đang theo đuổi cùng một ý nghĩ.

Từ lúc nghe Thuộc kể lại trận cãi nhau với chồng, Lệ Hoa thấy buồn vô kể. Nàng không ngờ Đường lại cố chấp đến thế. Người ta đâu có dễ sa ngã như anh tưởng.

Bỗng Thuộc ngồi nhòm dậy :

– Này, Lệ Hoa !

Vẫn nằm yên một chỗ, Lệ Hoa hỏi :

– Cái gì ?

– Theo ý toa, bây giờ moa phải tính sao ?

Rít một hơi thuốc lá dài, rồi từ từ nhả khói, Lệ Hoa chậm rãi :

– Toa nên về xin lỗi hần, rồi liệu lời mà thuyết phục hần bằng lòng cho đi làm...Ít nhất cũng tạm thời cho đến lúc hần kiếm được việc làm.

Thước lắc đầu :

– Khó lắm ! Anh ấy có thành kiến không tốt với nghề này...

Lệ Hoa lại im lặng, đôi mắt lơ đãng nhìn theo thước thuốc. Một lát sau, Thước lại hỏi :

– Này, toa nghĩ gì về...

– Về ai ? Về cái gì ?

Thước rụt rè :

– Về...về...anh chàng Tích ?

Bổng Lê Hoa ngồi thẳng người lại :

– Anh chàng Tích hả ?

Rồi nàng gật gù :

– Mình biết trước mà. Thế nào cậu cũng để ý đến lão ta.

Thuộc cười ngượng nghịu :

– Kể ra anh ấy cũng khá tốt đấy chứ.

– Phải, tốt ! Chúng nó chỉ lợi dụng mình thôi, chứ tốt cái nỗi gì.

Thuộc cãi :

– Không, anh ấy tốt thật mà !

Lê Hoa cười mũi :

– Hứ, tốt !

Thuộc cau mày nhìn bạn :

– Cậu ghét anh ấy lắm à ? Thế sao nghe nói ngày trước cậu với anh ấy yêu nhau lắm mà ?

– Yêu thương cái nỗi gì ! Nó lợi dụng mình thì mình cũng lợi dụng lại cho đồng đều. Bọn họ là chẳng có đứa nào tốt với mình đâu. Mình nói thật, chỗ bạn thân, mình chẳng muốn cậu bị ai lợi dụng. Đừng nghĩ rằng vì nó không đi với mình nữa thì mình ghen nên nói xấu. Cậu mới vào nghề, chưa biết hết mọi ngõ ngách của nghề này đâu.

Thước im lặng vì trong thâm tâm nàng vẫn nghĩ Lệ Hoa ghen và hờn giận Tích đã bỏ rơi cô ta để chạy theo nàng. Thật ra, khó mà nói Lệ Hoa không ghen. Hai người đang gấn bó với nhau, nay Tích chỉ biết có Thước thôi. Người đàn bà nào mà không ghen, không tức khi mất người yêu, nhất là mất đi một mối lợi

vì Tích giàu có và rất hào phóng. Thêm vào mối hờn ghen ấy còn có cả nỗi lo sợ, ân hận vì đã vô tình làm tan vỡ gia đình Thuộc. Dù mọi chuyện do Thuộc quyết định, cô cũng bị lương tâm cắn rứt. Nếu cô không rủ rê, lôi kéo, Thuộc cũng chưa bước chân vào nghề này. Nhưng thấy gia đình bạn quần bách quá, cô cũng chẳng đành tâm làm ngơ. Sự sa ngã của con người, nhất là nữ giới, lúc nào cũng có thể xảy ra, nếu có hoàn cảnh và thời gian. Khiêu vũ trường là một khung cảnh rất thuận tiện cho những người yếu lòng. Thuộc có bị sa ngã cũng chỉ là chuyện thường tình mà thôi. Nàng đang cần tiền, có người sẵn sàng cung cấp thì nàng tránh làm sao được.

Thế rồi hình ảnh một người chồng đau khổ và một đứa con trông ngóng mẹ về hiện lên trong óc cô. Cô khẽ thở dài, rồi quay lại nhìn Thuộc. Cô thầm công

nhận Thuộc rất đẹp, đẹp quyến rũ, dù lúc nàng nàng đang buồn bã, đầu tóc bơ phờ. Thấy bạn nhìn, Thuộc ngoảnh nhìn ra cửa. Lệ Hoa nói nhỏ như thì thầm tâm sự :

– Về nhà với chồng là hơn, Thuộc ạ,
Quên Tích đi !

Thuộc giữ im lặng.

8

Một tay dĩa, một tay dao, Thuộc vừa cắt miếng đùi gà quay vừa nghĩ đến bữa cơm nghèo vẫn ăn với chồng con ở nhà. Từ ngày làm được nhiều tiền Thuộc muốn làm một bữa cơm thật ngon để chồng con thưởng thức, nhưng không hiểu sao nàng cứ thấy e ngại. Phải chăng nàng sợ Đường chê tiền bạc của nàng ? Rồi từ ngày cãi nhau với chồng, nàng không dám nghĩ đến chuyện ấy nữa. Sau khi nghe lời khuyên của Lê Hoa, nàng về xin lỗi chồng và hết sức chiều chuộng anh. Nhưng cũng từ hôm

ấy, Đường không thèm nói chuyện với vợ nữa. Anh cứ lặng lẽ ra đi rồi lặng lẽ trở về. Nỗi đau khổ của anh là vẫn chưa tìm được việc làm. Trong khi đó, Thuộc muốn đi muốn về hay làm bất cứ việc gì anh cũng không thèm ngó tới. Nhiều lần Thuộc gợi chuyện, anh làm thinh. Dù vậy, Thuộc cũng không lo ngại lắm vì anh vẫn ăn cơm và những món ăn do tiền của nàng mua về. Thì ra muốn khinh bỉ hay làm cao mà khi đói vẫn phải đành lòng chấp nhận.

– Kia, nghĩ gì thế, em ? Không ăn đi ?

Nghe tiếng Tích hỏi, Thuộc nhoén miệng cười, chối :

– Không, em chả nghĩ gì hết. Vâng, mình nên ăn nhanh đi để còn kịp giờ xem xi nê.

Tích ăn xong trước, ngồi im lặng ngắm Thuộc. Thấy thế, nàng nũng nịu :

– Cứ nhìn người ta thế thì ai mà ăn được.

Tích vui vẻ :

– Em đẹp quá ! Ngay cả lúc ăn cũng đẹp tề tái cả lòng người ta.

Thuộc trề môi, ngúng nguẩy :

– Thôi đi, ông. Em mà đẹp cái nỗi gì. Để em ăn cho xong còn đi.

Nửa giờ sau, hai người ra xe. Ngồi cạnh Tích trong một chiếc xe hơi Hoa Kỳ, Thuộc rất hãnh diện. Nhìn xuống đường, nàng có cảm tưởng ai cũng phải chú ý đến nàng và Tích. Mà với sắc đẹp quyến rũ ấy lại ngồi trong một chiếc xe lộng lẫy, tất nhiên nàng phải thu hút sự

chú ý của mọi người. Như đoán được ý nàng, Tịch nói :

– Anh vừa ‘com-măng’ một chiếc xe khác đẹp hơn xe này để dành riêng cho em. Đẹp như em mà ngồi xe này không xứng tý nào vì xe cũ xì lại xấu xí nữa. Anh sẽ dạy em lái.

Thước mỉm cười sung sướng. Nụ cười ấy khiến Tịch mê mẩn, vô tình nhấn mạnh chân ga.

Sau buổi xem chiếu bóng, Thước không còn đủ cảm đảm chống lại việc Tịch đưa nàng về đêm ngủ ở nhà hắn. Trong óc nàng chỉ có hình bóng chiếc xe hơi Hoa Kỳ lộng lẫy mà hắn đã hứa hẹn mua cho nàng.. Tuy nhiên, hình bóng mờ nhạt của chồng con thỉnh thoảng cũng thoáng hiện ra rồi biến đi rất nhanh.

Ngồi trên chiếc xe hơi đang lao mình êm ru trong đêm tối, Thuộc cảm thấy vô cùng sung sướng và đôi lúc tưởng mình đang sống trong mộng., một giấc mơ tuyệt đẹp.

Nhưng khi chiếc xe từ từ lăn qua cổng một biệt thự, giấc mơ của Thuộc vụt biến mất. Tim nàng bỗng rạo rực và lòng nàng bồi hồi không yên. Hình bóng hai bố con Đường hiện lên rõ rệt. Chồng nàng với đôi mắt buồn bã như van lơn, như năn nỉ, như cầu cứu. Còn thằng Thiều đang đứng tựa cửa căn nhà lụp xụp với vẻ mặt thiếu nảo chờ mong mẹ về. Nàng bỗng hoảng hốt đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy lá cây xào xạc dưới ánh sáng chói của đèn pha xe hơi. Tiếng bánh xe nghiêng trên con đường rải sỏi cũng khiến nàng bứt rứt, khó chịu. Nàng nghe như tiếng gọi của chồng con nàng đâu đây :

– Thước ! Thước ! Thước !

Nàng bỗng nắm lấy tay Tích muốn xin hãm ngừng xe lại để khỏi nghe thấy tiếng gọi ai oán, thiết tha phát ra từ bốn bánh xe. Nhưng nàng hoảng hốt đến độ không nói nên lời, chỉ yên lặng nhìn người yêu với vẻ mặt ngơ ngác. Tích hiểu lầm người yêu nên mỉm cười, nói :

– Vội gì, em. Vào trong nhà đã...

Vừa tắt máy xong, Tích đã ôm ghì lấy Thước, hôn lên đôi môi mọng đỏ của nàng...

9

Đêm đã về khuya. Ánh sáng yếu ớt, lò mờ của mảnh trăng lưỡi liềm thượng tuần tháng chạp không đủ soi rõ lối đi trong những ngõ hẹp, tối tăm của thành phố Saigon.

Giữa khu chợ Vườn Chuối, cũng như mọi đêm, Đường ôm thẳng Thiều vào lòng, ngấm nét mặt ngây thơ trong giấc ngủ của nó, lòng bớt nóng nảy chờ mong.

Đêm nay anh định bụng sẽ cố gắng chờ cho đến lúc gặp được vợ. Anh cần

báo cho nàng một tin vui. Tin vui này cả hai vợ chồng cùng chờ mong bao nhiêu tháng nay. Anh đã tìm được việc làm !

Dù việc làm ấy chẳng ghê gớm gì, anh vẫn vô cùng sung sướng. Anh được một nhà buôn giàu có thuê kèm học cho lũ con năm đứa của ông, mỗi đứa một trình độ khác nhau với số lương nhỏ nhoi là hai ngàn năm trăm đồng. Nếu không thất nghiệp quá lâu, chưa chắc anh đã chịu nhận công việc này. Anh đành bằng lòng với công việc nặng nhọc và số lương bạc bèo ấy.

Vì thế, anh muốn chia xẻ sự sung sướng ấy với vợ. Sau bữa cơm, anh bế con ra ngồi ngoài cửa với một niềm vui tràn trề. Mỗi lúc anh thấy một nóng lòng hơn. Chẳng biết đến bao giờ Thuộc mới về ? Hay có gì đã xảy ra cho nàng ? Hay nàng đã... ? Anh không dám nghĩ tiếp. vì

anh có thể phát điên lên được. Sau cùng, không thể kiên nhẫn chờ đợi thêm được nữa, anh sang nhà chị Tư để gửi thẳng Thiều, rồi hấp tấp ra đi.

Nhưng khi đến trước cửa tiệm khiêu vũ « Hoàng Hôn », anh lại rụt rè không dám vào, mà chỉ quanh quẩn bên ngoài. Rất lâu sau anh mới ghé mắt nhìn qua cửa. Thì ra người ta đã về hết. Thảo hèn anh không nghe thấy tiếng nhạc và tiếng ồn ào như những tiệm khiêu vũ khác. Anh đành lủi thủi ra về với một nỗi buồn thất vọng chan chứa ngập lòng. Tiệm nhảy đã đóng cửa, Thuộc không về nhà, có nghĩa là nàng không còn đoái hoài gì đến gia đình nữa. Nàng đã quên chồng, quên con để chạy theo cái phù phiếm, lao vào sự sa ngã. Mắt anh hoa lên, đầu anh nặng trĩu, tim anh đập dồn dập khiến anh khó thở, nghẹn ngào. Trước mắt anh, tất cả mọi cảnh vật đều bị xóa nhòa,

nhường chỗ cho hình ảnh một người đàn bà bỏ chồng nằm ôm một người đàn ông khác. Dầu không muốn, anh vẫn tưởng tượng ra những cảnh xấu xa, bỉ ổi của một người vợ phản bội. Thước ôm ấp một người đàn ông khác, đang dâng hiến tất cả cho kẻ có nhiều tiền bạc hơn chồng mình. Đường muốn hét to lên một tiếng cho nguôi bớt nỗi đau đang xé nát lòng anh, cho tim anh khỏi nghẹn ngào.

Thành phố Saigon giữa đêm khuya vẫn chưa hết ồn ào. Xe cộ qua lại tuy đã thưa thớt song hình như lại gầm thét to hơn. Người ta có cảm tưởng Saigon đang vật vã trong giấc ngủ mệt mỏi sau một ngày hoạt động quá sức, đang chìm đắm trong một cơn ác mộng.

Nhưng lúc này, đối với Đường, Saigon chỉ là một cái hố sâu thăm thẳm mà Thước đã lỡ bước sa chân, đang đẩy

dựa trong những phồn hoa giả tạo để rồi tự chôn mình. Ý nghĩ này làm anh bồn chồn, bứt dứt muốn phát điên. Bỗng anh hét lên thật to :

– Thuộc, Thuộc ơi ! Bây giờ em ở đâu ? Em về đâu ?

Nhưng đúng lúc đó, một chiếc xe hơi vận tải chạy qua, tiếng máy xe như gầm lên, át tiếng la của Đường. Anh uất ức gào khóc, ngửa mặt nhìn trời. Nhưng trời cao quá, xa quá, làm sao thấu hiểu nỗi lòng anh. Họa chẳng có mảnh trăng lưỡi liềm đã ngả về tây, vài ngôi sao lấp lánh trong vòm trời thăm thẳm nghe thấy tiếng than của anh. Vì thế, trăng vội vàng trốn vào mây, sao nhòa đi trong ánh lệ lung linh.

Gọi không ai nghe, than không ai thấu, khóc không ai thương, Đường thất vọng, lang thang đi hết phố này sang phố

khác. Sau cùng vì quá mệt mỗi anh đành rẽ vào đường Vườn Chuối để về nhà. Nhưng khi vừa bước vào ngõ tối, anh chợt nghe có tiếng người gọi tên mình. Một chiếc xe hơi đỗ lại bên lề đường. Cửa mở, một thiếu nữ sang trọng bước ra. Chỉ mới thoáng nhìn anh nhận ra ngay Lệ Hoa. Cô lên tiếng hỏi ngay :

– Sao anh về khuya thế ?

Vừa thấy mặt Lệ Hoa, Đường lại giận sôi lên. Chính vì cô mà Thuộc đã bỏ đi, đã sa ngã. Cô chính là kẻ thù của anh. Thế là anh nhảy bổ đến trước mặt cô, nắm lấy hai vai bé nhỏ của cô, rồi hỏi trong tiếng gầm thét :

– Thuộc đi đâu ? Vợ tao đi đâu rồi ?

Trước hành động hung hãn của anh, Lệ Hoa hốt hoảng cố gỡ tay anh ra, lắp bắp hỏi :

– Ô kìa, anh... làm gì thế ?

Đường không chịu buông vai cô, nghiêng rặng hỏi thêm :

– Mà y rủ Thuộc đi đâu ? Mà y bắt vợ tao đi đâu ?

Lệ Hoa nhăn mặt vì đau, ấp úng đáp :

– Nào tôi có biết... Buông tôi ra.

Đường buông vai, nhưng lại nắm ngay lấy cổ cô. Lệ Hoa hoảng sợ kêu cứu. Cửa xe hơi bật mở, một người đàn ông nhảy ra. Hắn lao đến bên Đường, vung tay đâm mạnh vào mặt anh khiến anh buông Lệ Hoa ra và loạng choạng ngã chúi xuống đất. Nhưng anh vùng đứng lên ngay. Thấy thế, Lệ Hoa vội nép sau lưng người đàn ông, run rẩy nói :

– Cứu em với, anh ơi !

Không để Đường kịp tiến lại gần, người bạn của Lê Hoa hùng hổ lao về phía Đường, xô anh thật mạnh khiến anh lại ngã chúi xuống đất. Lần này, đứng lên, anh không có phản ứng gì, chỉ hậm hực nhìn hai người đăm đăm. Tưởng anh đã sợ, tên đàn ông vênh mặt nhìn anh bằng đôi mắt guồm guồm. Hắn kéo Lê Hoa lên xe. Trước khi đóng cửa hắn chửi đồng một câu.

Đường vẫn đứng yên lặng nhìn hai người. với đôi mắt uất ức, căm hờn. Không phải anh sợ bị đánh nữa mà không dám lại gần họ, nhưng anh cảm thấy anh thua kém họ quá xa về quần áo. Anh chợt hiểu rằng bộ cánh tồi tàn, bẩn thỉu của anh sẽ không có lợi khi phải ra chỗ phải trái. Ở cái xã hội kim tiền này, anh có tội lớn là quá nghèo.

Khi xe bắt đầu nổ máy và sắp chuyển bánh, anh bỗng gọi lớn :

– Cô Lệ Hoa ! Cô Lệ Hoa ơi !

Lệ Hoa thò đầu ra ngoài, nhìn anh bằng đôi mắt ngạc nhiên, nhưng không nói một lời, chỉ chờ đợi.

Đường chạy lại gần và hỏi :

– Nhà tôi đi đâu mà chưa thấy về ?

Lệ Hoa hỏi lại ngay :

– Chưa về sao ? Lạ quá nhỉ ?

Chỉ mấy giây sau, chợt nhờ ra điều gì, cô tiếp luôn :

– À, mà hôm nay chị có đi làm đâu.

Đến lượt Đường ngạc nhiên :

– Không đi làm sao ? Có đi mà !

Lệ Hoa mở cửa xe, bước hẳn xuống đường, tiến lại gần Đường, hỏi :

– Có đi thật à ? Sao tôi không gặp ?

Rồi cô quay lại hỏi người đàn ông trong xe hơi :

– Này, toa, tối nay có thấy Thuộc đến không nhỉ ?

Có tiếng ồm ồm vọng ra :

– Không, hình như cô ấy đi với...

Lệ Hoa vội vàng nói át tiếng người đàn ông :

– Đấy, anh xem, tôi có nói dối đâu.

Đường bỗng nghe nhói trong tim. Anh hiểu rằng thế là anh đã mất Thuộc. Anh buồn bã cảm ơn Lệ Hoa, rồi cúi đầu lủi thủi đi sâu vào trong ngõ tối. Anh nghe Lệ Hoa thở dài và nói :– Tội

nghiệp ! Anh lại muốn nổi nóng vì câu nói thương vay khóc mượn ấy của cô. Chính cô là người đã dụ dỗ Thuộc đi làm gái nhảy để nàng bị quyến rũ, sa chân lỡ bước, quên cả chồng con, bây giờ lại giờ dọn đạo đức giả.

10

Vừa ra khỏi sông bạc, Thuộc cau có trách Tích :

– Em đang đồ thì anh lại đòi đi. Chán quá ! Làm người ta tiếc tiếc là.

Tích cười xòa, hôn phớt lên má Thuộc :

– Ô, em ngốc đáng yêu của anh, khi đang đồ mới nên bỏ đi để ăn non, chờ đến lúc đen thì nhả túi ngay, em ạ. Bí quyết của nghề đánh bạc là thế đó. Đang đen, đang đồ đều phải thôi ngay. Đen thì

thôi thật nhanh, đồ thì phải ăn non.

Thước vẫn chưa hết tức, cầu nhàu :

– Bận sau thì anh đi một mình. Em chẳng đi với anh nữa đâu. Lần nào cũng vậy, đến lúc đồ là kéo về. Ăn non quá cũng mất thú.

Tích cười, vui vẻ giải thích :

– Người ta mở sòng để ăn mình, chứ không phải để mình ăn. Mỗi tối mình cứ ăn non hai, ba nghìn là đủ rồi. Ăn ít no lâu, em ạ.

Thước vẫn ngúng nguẩy, không nói gì thêm. Tích xem đồng hồ tay, rồi vội vàng kéo người yêu ra xe :

– Nhanh lên, em. Muộn rồi ! Để người ta phải đợi mình là phiền lắm đấy.

Khi xe bắt đầu chuyển bánh, gió nhẹ lùa qua mái tóc của Thước khiến

nàng cảm thấy khoan khoái trong lòng. Nỗi bức tức vì tiếc rẻ canh bạc đang đỏ vừa qua đã tiêu tan. Nàng đưa mắt lơ đãng nhìn xuống đường.

Trời đã xám xám tối. Phía Tây, vài dải mây lơ lửng lên cao, đượm một chút nắng vàng úa. Thành phố đã lên đèn, nhưng Saigon cũng không tăng hay giảm sự ồn ào, nhộn nhịp.

Giữa buổi hoàng hôn đẹp, Thuộc thấy lòng chứa chan vui sướng. Nàng có cảm tưởng mình đang ngập lặn trong hạnh phúc. Kể ra, từ ngày về ở với Tích, nàng quả là người sung sướng nhất đời. Hơn một tháng trời chung sống, nàng chưa hề bị hấn trách mắng lấy một lần, dù là mắng yêu. Hấn hết sức chiều chuộng, nâng niu nàng, coi nàng như người vợ chính thức mới cưới của hấn. Không những thế, hấn còn sẵn sàng chịu đựng

những lời hờn trách của nàng dù bị oan. Nàng muốn gì được nấy. Hơn một tháng trời sống với hắn là thời gian tươi đẹp nhất đời nàng.

Tuy sống với nhau lâu như vậy, Thuộc cũng chẳng cần tìm hiểu Tích là hạng người nào trong xã hội. Nàng chỉ lơ mờ biết rằng hắn trước kia là một công chức cao cấp, vì phạm một lỗi gì đó nên mất việc. Nàng cũng nghe phong thanh sự mất việc này có liên quan đến chính trị. Thật ra, nàng không cần biết gì hơn ngoài việc hắn chiều chuộng, nâng niu nàng. Hơn nữa, sự giàu có của hắn cũng đã đủ làm nàng sung sướng rồi. Cho dù nếu hắn là một tên phản quốc, nàng cũng không quan tâm. Hắn cho nàng nhiều tiền để nàng có thể tiêu xài hoang phí, ném vào các cuộc đỏ đen là nàng mãn nguyện rồi.

Với đồng tiền của hần, nàng ném qua cửa sổ mà không tiếc, chẳng bù với những ngày nghèo khổ bên chồng con. Nghĩ đến chồng con, nàng chợt thấy hình ảnh Đường và thằng Thiều hiện rõ trong trí nàng. Từ ngày ra đi, nàng chưa hề trở lại xóm Vườn Chuối một lần để xem chồng con sống ra sao. Nhưng mỗi lần nhớ tới hai con người đau khổ ấy, lòng nàng không khỏi se thắt, bồi hồi. Cũng có một đôi lần, nàng cảm thấy thương chồng con, hối hận vì đã bỏ ra đi. Những lúc ấy nàng lại tìm sự quên lãng, ru ngủ lương tâm trong sông bạc hoặc trong những tiệm khiêu vũ hoặc những cuộc truy hoan suốt đêm ngày. Mới đầu, nàng còn gửi tiền về cho chồng con, nhưng từ ngày Lệ Hoa cho biết Đường không nhận, coi là loại tiền dơ bẩn, nhơ nhớp, nàng không còn nghĩ đến chuyện giúp đỡ nữa. Ngoài ra, Lệ Hoa cũng cho nàng biết Đường đã tìm được việc làm..

Xe từ từ giảm tốc độ, gió không còn lùa vào tóc khiến Thuộc nghĩ đến hiện tại. Tách tắt máy, rồi đi vòng sang phía nàng ngồi để mở cửa xe. Nàng uể oải bước xuống. Gương mặt nàng hiện rõ vẻ mệt mỏi. Thấy thế, Tịch âu yếm hỏi :

– Em mệt lắm à ? Hay mình về nhé ?

Thuộc định bằng lòng, song chợt nghĩ đến bữa tiệc hứa hẹn nhiều trò vui, nàng liền lắc đầu :

– Người ta đang đợi, mình về sao được. Thôi cứ vào, anh ạ.

Khi hai người vừa đặt chân lên ngưỡng cửa một tòa nhà đồ sộ, Thuộc bỗng thoáng thấy bóng một thằng bé nhem nhuốc bẩn thỉu chập chờn hiện ra trước mắt. Thằng bé gầy gò, xanh xao vì bị đói lâu ngày. Nàng đứng dừng lại vì hình bóng đó chính là hình bóng thằng

Thiếu. Sống lưng nàng lạnh toát. Nhìn vẻ mặt khác thường của nàng, Tích lo lắng hỏi :

– Em làm sao thế ? Hay mình về nhé ?

Ngập ngừng một chút, Thuộc lấy lại bình tĩnh, lại lắc đầu :

– Không !

Rồi nàng bước đi một cách mạnh bạo và quả quyết. Nàng lại nghĩ đến những trò vui tối nay mà nàng không thể bỏ qua.

* * *

Đường ôm con vào lòng, vừa vuốt tóc nó vừa dỗ :

– Nín đi, con ! Mai mẹ sẽ về mà. Đừng khóc nữa.

Thằng Thiều vẫn khóc ti tỉ và luôn mồm gọi mẹ. Nó gầy hăn đi vì nhớ mẹ.

Từ ngày Thuộc ra đi và không trở lại, thằng bé chả thiết ăn uống gì. Nó chỉ khóc và luôn mồm hỏi bố bao giờ mẹ về, chỉ ngong ngóng đứng cửa chờ đợi bóng mẹ. Chẳng biết làm thế nào hơn, Đường phải hẹn lần hẹn lửa để dỗ nó ăn cơm. Mà chính anh cũng hy vọng Thuộc sẽ về đúng hẹn dù chính những hẹn ấy do anh tưởng tượng. Anh cũng thầm hiểu bây giờ khó có thể thuyết phục nàng trở về. vì nay nàng đã như con thiêu thân đang lặn xả vào những ngọn lửa truy hoan, đắm chìm trong những thú vui vật chất.

Nhiều khi Đường ngồi lặng hàng giờ để thương nhớ vợ, để suy nghĩ đến sự thay tâm đổi tính của nàng khi anh còn thất nghiệp, gia đình túng thiếu. Anh không hiểu nổi sự thay đổi ấy ở người

đàn bà vốn thù mị, đoan trang. Rồi anh đi đến kết luận là sự chịu đựng rất đáng quý ở cõi đời này. Chỉ có sự chịu đựng mới có thể đưa con người ra khỏi mọi khó khăn, rắc rối.

– Bố ơi... bao giờ mẹ về ?

Tiếng rên rĩ của con làm anh tan nát cả cõi lòng. Anh cúi xuống nhìn con và tìm một câu nói dối. Nhưng anh chợt ngừng lại vì chính anh cũng không biết bao giờ Thuộc về. Nói dối hoài chỉ làm thằng bé thất vọng, không tin bố nữa.

Nhìn cái mặt đầy nước mắt của nó, anh bỗng nghe lòng mình tê tái. Thoáng trong đôi mắt tràn đỏ hoe và ướt át ấy, anh thấy bóng Thuộc. Nếu cái bóng ấy chỉ thoáng hiện rồi biến đi, anh cũng không quan tâm. Nhưng nó chợt hiện rõ hơn với bộ quần áo sang trọng và nụ cười tươi làm tim anh nhói đau.

Thấy cha có vẻ mặt khác thường, thằng Thiều nhắm mắt lại. Nó không dám khóc nữa, nhưng nó vẫn không chịu ăn cơm.

Dù nó không ăn cơm, Đường cũng không để ý. Anh còn bận nghĩ đến vợ. Anh không biết làm sao có thể tìm nàng được. Khi nàng mới bỏ nhà ra đi, anh rất giận. Bây giờ nghĩ lại, anh chỉ thấy thương. Anh cho rằng sự ra đi của vợ bắt nguồn từ anh. Nếu anh không thất nghiệp đến độ túng thiếu, thì nàng sẽ không phải lặn lội vào việc kiếm tiền cho gia đình. Rồi, vì phải tiếp xúc với nhiều hạng người, nàng đã sa ngã.

Đường ghen ngào nhớ lại những ngày qua. Rồi bàng hoàng nghĩ đến tương lai. Tương lai sẽ ra sao nếu Thuộc vẫn không chịu về, vẫn đắm đuối trong các cuộc truy hoan ?

– Con đói rồi, bố ơi !

Tiếng con kéo anh về hiện tại. Anh lảng lạng xới cơm cho nó. Chính anh cũng đói mà sao anh không thiết ăn. Anh không thể nuốt được mỗi khi nghĩ đến vợ, người mà anh yêu tha thiết, bây giờ đã hư hỏng. Nhưng khi nhớ ra rằng buổi tối anh còn phải đi dạy học, thì cũng phải cố ăn cho xong.

Trong thời gian gần đây, sau khi ru con ngủ, anh bế nó sang gửi bên nhà chị Tư hàng xóm. Anh đã tìm được việc làm tạm thời. Anh kèm trẻ tư gia với số lương ít ỏi, đủ cho hai bố con sống qua ngày.

Nhìn thẳng Thiều nằm lăn lóc bên mấy đứa bé dơ bẩn mà lòng anh khóe khỏi xót xa. Nhưng anh cũng tự an ủi là hai bố con không phải sống nhờ vào đồng tiền nhơ nhớp của Thước. Anh thường ru con bằng mấy câu thơ vụng

về do chính anh đặt ra :

Con ơi, hãy ngủ cho yên giấc,

Mẹ đã ra đi, chẳng hẹn về.

Thôi, nín đi con, đừng khóc nữa,

Cuộc đời cũng chỉ một cơn mê.

Nhưng chính anh cũng không biết là
anh khuyên con hay tự an ủi ? Dù sao,
tình của anh với vợ vẫn còn nồng nàn..

11

Thược đi vắng à, anh ?

Tích gật đầu để trả lời Lệ Hoa. Hắn nhìn Lệ Hoa chăm chặp. Nàng cũng biết thế, nhưng làm ngơ. Nàng không thêm để ý đến đôi mắt hau háu của hắn. Nàng đã quen với cách nhìn đó của khách làng chơi với các vũ nữ. Nàng thản nhiên hỏi :

– Thược đi đâu, hả anh ?

Tích không đáp, lảng lạng bước lại gần Lệ Hoa, nhẹ vuốt má nàng. Lệ

Hoa không phản ứng, nhắc lại câu hỏi :

– Đi đâu, hả anh ?

Tích ngồi xuống tay ghế của Hoa, ôm lấy vai nàng, đáp :

– Đi đâu thì mặc xác nó, thắc mắc làm chi.

Lệ Hoa tỏ vẻ bức mình, hất tay hăn ra, gắt :

– Đùng có giở trò khỉ ra với tôi.

Tích không ngạc nhiên, cười hênh hếch, hỏi :

– Bộ em hết yêu anh rồi sao ?

Hăn cúi xuống, hôn nhẹ lên tóc nàng. Lệ Hoa vội né sang một bên, gắt :

– Anh lạ quá. Tôi hỏi anh về Thuộc, chứ tôi có bảo anh hôn tôi đâu.

Tích cười :

– Chắc lại đi đánh bạc chứ còn đi đâu nữa. Đạo này cô ả mê đánh bạc lắm.

– Kim chung hay Đại thế giới ?

– Không biết chắc, nhưng có lẽ Kim chung.

Lệ Hoa đứng lên ngay rồi chào cáo biệt.

Tích vội nắm lấy tay cô, ngờ ngác hỏi :

– Em định đi đâu ?

Lệ Hoa hất tay hắt ra, nghiêm giọng nói :

– Đùng có nghĩ bậy bạ. Tôi phải đi kiếm Thước ngay.

Tích vẫn cố nài :

– Em quên anh rồi sao ?

Hắn bất thành linh ôm ghì lấy cô., tới tấp hôn lên mặt nàng. Lệ Hoa giận quá, thẳng tay tát vào mặt hắn. Bị đánh bất ngờ, hắn buông nàng ra, đưa tay lên xoa má. Nhân lúc hắn không để ý, nàng bước nhanh ra cửa.

Vừa đi nàng vừa lẩm bẩm :- Bọn đàn ông chúng nó cứ tưởng ai cũng dễ lợi dụng.

Nghĩ tới hành vi bỉ ổi của Tích, Lệ Hoa lại thấy thương Thước. Càng thương bạn bao nhiêu cô càng hối hận bấy nhiêu. Cô đâu có ngờ chuyện lại xảy ra như bây giờ. Hồi đó, cô thương vợ chồng bạn quá túng thiếu nên mới rủ Thước đi làm để có tiền tạm sống cho qua ngày. Cô không ngờ Thước lại dễ sa ngã như vậy. Cô muốn giúp gia đình bạn hóa ra lại làm hại gia bạn.. Nhưng cô thương Thước thì

ít mà thương bố con Đường thì nhiều.

Sáng may cô đến thăm Đường, thấy hoàn cảnh của bố con anh mà nghe long xót xa. Thằng Thiều nhớ mẹ khóc lóc không ngừng, nước mắt lúc nào cũng ràn rụa. Đường thì ủ rũ, ôm chặt con vào long. Cảm động nhất là lời nói của anh khi cô ra về :

– Bây giờ tôi chẳng mơ ước điều gì cao xa, chỉ mong được gặp nhà tôi một lát, chỉ một lát thôi. Rồi sau đó, nhà tôi lại muốn ra đi, tôi không dám cản. Không biết có giây phút nào nhà tôi nghĩ đến thằng Thiều không ?

Lệ Hoa nghĩ rằng lời nói của Đường là lời nói của kẻ bại trận, đành chấp nhận hoàn cảnh đau thương không thể thay đổi được. Cô rất cảm động nên quyết tâm đi tìm Thuộc, làm mọi cách đưa bạn về thăm thằng con bé bỏng. Cô vội vã đi

taxi đến sòng bạc Kim Chung.

Sau một hồi tìm kiếm, Lệ Hoa thấy Thuộc đang ngồi cạnh bàn roulette. Trông thấy Lệ Hoa, Thuộc có ý định lẩn tránh. Vì lần nào gặp. Lệ Hoa cũng cố khuyên Thuộc trở về với gia đình.

Dù biết Thuộc không muốn gặp mình, Lệ Hoa vẫn vui vẻ hỏi :

– Sao ? Được hay thua ?

Thuộc miễn cưỡng đáp :

– Đen chết người, làm sao mà được được.

Lệ Hoa cười :

– Nguyên tắc đánh bạc là khi gặp hồi đen thì phải tạm ngưng một thời gian. Không những thế, chơi roulette cũng khó thắng lắm.

Lệ Hoa nhìn thẳng mặt bạn, nghiêm giọng nói :

– Mình có chuyện cần nói với cậu. Mình đi uống nước cho tiện nói chuyện.

Thước giữ im lặng và không có ý muốn rời khỏi chỗ ngồi. Nàng cúi nhìn xuống bàn bạc bữa bãi tiền. Lệ Hoa nghiêm giọng, gọi :

– Thước !

Thước ngoảnh lại, thấy vẻ mặt nghiêm nghị của bạn thì cũng hơi ngại.

– Ra ngoài kia, mình có chuyện muốn nói với cậu.

Dù giọng Lệ Hoa nhẹ nhàng, Thước vẫn tưởng như đó là một mệnh lệnh. Nàng đành ngoan ngoãn đi theo bạn. Hai người lặng lẽ đi bên nhau một quãng đường. Thước chờ đợi bạn lên

tiếng trước. Trong khi đó, Lệ Hoa có vẻ đang suy nghĩ. Cuối cùng, cô hỏi :

– Chắc Thuộc chưa quên hẳn Đường và cháu Thiếu ?

Thuộc không đáp, nhưng nghe long bổng nao nao.

– Dù cậu không nói, mình vẫn tin rằng cậu chưa thể quên được chồng con, nhất là thằng Thiếu suốt ngày khóc lóc vì nhớ mẹ.

Nghe nhắc đến con, Thuộc nghe nhói trong tim. Nàng có thể không còn nhớ đến chồng, nhưng làm sao quên được thằng con bé bỏng.

Lệ Hoa giữ im lặng một lát, rồi nói :

– Mình thú thật với Thuộc mình rất hối hận đã đưa cậu vào con đường sa ngã này. Nếu không có mình, cậu đâu

có quên gia đình.. Lúc đầu, mình chỉ có ý định giúp cậu qua cơn túng thiếu, ai dè...Mình cũng có một phần trách nhiệm trong vụ này.

Thước lắc đầu :

– Không, cậu chả có trách nhiệm gì hết. Tự mình cả.

Lệ Hoa gạt đi :

– Thôi, không cần biết ai lỗi ai phải, bây giờ mình chỉ muốn cậu nghỉ lại, cũng chưa muộn. Sáng nay mình vừa đến chơi với cháu Thiều. Anh Đường nhờ mình năn nỉ cậu về thăm nhà một chuyến, rồi muốn ra đi anh không dám giữ,–

Thước có vẻ dăm chiêu. Thật ra, đôi khi nàng cũng nhớ con. Đã nhiều lần muốn về thăm nhà, nhưng lại cho là mình đã hư hỏng, không xứng đáng với bố con Đường nữa.

Thấy bạn giữ im lặng quá lâu, Lê Hoa hỏi :

– Thuộc nghĩ sao ? Có chịu về không ?

Ngần ngừ một chút, Thuộc gật đầu.

Mặt Lê Hoa tươi hẳn lên, cô nắm lấy tay bạn, cười vui vẻ :

– Thế là phải ! Mình đoán thế nào cậu cũng bằng lòng. Chiều nay về nhé ?

Thuộc mỉm cười, gật đầu.

* * *

Tối đầu ngõ, Thuộc ngấp ngừng chưa muốn vào vội. Nàng cảm thấy nao nao buồn. Cảnh vật trước mắt gợi cho nàng một cảm xúc sâu xa, gợi nhớ lại những kỷ niệm cũ, khiến nàng bang khuâng. Mới

xa cách gần hai tháng mà sao nàng có cảm tưởng như mấy chục năm trời. Thật ra, cảnh vật không thay đổi mà chính long nàng đã thay đổi quá nhiều. Cuộc sống xa hoa của nàng bây giờ không còn phù hợp với cảnh nghèo nàn xưa nữa. Vì thế, đứng trước cái ngõ hẻm dơ bẩn, rác rưởi, nàng bỗng nhớ lại những ngày nghèo khổ xưa. Nàng ngập ngừng muốn bỏ đi, nhưng lại nhớ đến thằng con đã lâu không gặp và nhớ tới lời hứa với Lê Hoa. Thế là nàng quyết định đi vào hẻm.

Bất ngờ thấy vợ hiện ra ở trước cửa, Đường trở mắt nhìn, không nói nên lời. Trong khi đó, thằng Thiều kêu lớn một tiếng – Mẹ !, rồi chạy vụt ra cửa ôm lấy Thước. Nàng vừa xoa đầu con vừa nhìn chồng. Đường cũng nhìn vợ chăm chú. Lòng anh lúc này giận mừng lẫn lộn. Nhưng khi thấy con ôm ghì lấy mẹ thì mối giận nguôi dần. Anh thấy Thước

đẹp và sang trọng khác trước rất nhiều.
Anh ngập ngừng hỏi :

– Cô về chơi hay có chuyện gì ?

Thước không đáp ngay, đưa mắt nhìn quanh nhà, rồi lẩm bẩm :– Vẫn như trước, chẳng có gì thay đổi. Đường liền nói :

– Có chứ. Thằng Thiều lớn hơn trước và gầy đi nhiều, không phải vì thiếu ăn mà vì nhớ mẹ.

Thước biết Đường trách mình, nhưng làm ngơ. Nàng mở ví lấy ra một nắm tiền giấy, dúi vào tay con. Thằng Thiều chưa dám cầm ngay, ngó cha dăm dăm, chờ đợi. Đường lắc đầu

– Không, con không nên nhận mấy tờ giấy bạc nhơ nhớp ấy.

Nghe chồng nói vậy, Thuộc giận run người, trừng trừng nhìn chồng, định nói nhưng không thành lời. Nàng không ngờ Đường đã nhục mạ nàng nặng như vậy. Nàng bèn đẩy thằng Thiều ra, rồi quay ngoắt, bỏ đi. Mấy tờ giấy bạc rơi xuống ngưỡng cửa. Đường nói lớn :

– Tiền của cô bỏ rơi nè !

Nhưng Thuộc làm ngơ, vẫn bước nhanh ra đầu hẻm. Đường hơi phân vân, rồi chạy vào nhà trong lấy một đôi đũa và một phong bì, cẩn thận gấp mấy tờ giấy bạc bỏ vào phong bì, nói với con :

– Bố sẽ gửi trả lại mẹ. Mình không cần đồng tiền này, con ạ.

Thằng Thiều ngơ ngác nhìn bố, nước mắt ràn rụa. Nó chưa kịp mừng thì bố đã lại đuổi mẹ đi. Nó còn nhỏ quá nên không hiểu tại sao.

Trong khi đó, Thuộc đi taxi về nhà. Khi mở cửa, nàng thấy còn đèn sáng và Tích đang ngồi bên ly cà phê chờ đợi nàng. Thấy mặt Thuộc hăm hăm, hăn hỏi :

– Có chuyện chi vậy, em ?

Thuộc lặng lẽ thay quần áo rồi lên giường ngay. Tích cũng lên giường, ôm ghì lấy nàng, khẽ hỏi :

– Chuyện gì vậy em ?

Thuộc khẽ thở dài :

– Em nghe lời con Hoa về thăm con. Thấy nó gầy ốm, em thương quá, cho nó mấy trăm để tiêu vặt. Nhưng bố nó không cho nó nhận, gọi tiền em là đồng tiền nhơ nhớp. Em giận quá, bỏ đi ngay.

Tích vui vẻ :

– Thế là anh yên tâm không còn sợ mất em nữa. Đàn bà, ai cũng nặng tình mầu tử. Em đã bị bố nó khinh bỉ thì chắc chắn sẽ không bao giờ trở về nhà nữa. Còn cái anh chàng Đường ấy ngu hết chỗ nói. Tiền nào chả là tiền. Không có tiền thì đói rã họng.

Thước kẻ thở dài :

– Dù sao em vẫn thương thằng nhỏ quá. Thấy nó gầy ốm, xác xơ em cũng xót xa trong lòng lắm.

Tích tìm lời an ủi :

– Rồi mình kiếm cách gặp riêng nó.

Thước lại thở dài :

– Gặp cũng vô ích, vì không thể giúp gì cho riêng nó được.

Lần này, Tích giữ im lặng. Một lúc sau, hắt tắt đèn, nói :

– Thôi, khuya rồi, ngủ đã. Sáng mai sẽ tính.

12

Mới chỉ đứng ở ngưỡng cửa, vừa thấy mặt Đường, Lễ Hoa đã trách :

– Sao anh lại sỉ vả Thuộc như vậy ? Thế là chính anh đã cấm cửa, không cho nó trở về với gia đình nữa. Tôi đã cố gắng khuyên nó về thăm cháu, hy vọng dần dần tình mẫu tử sẽ làm nó thay đổi. Chưa gì anh đã ngăn cản nó rồi. Thế là từ nay cháu Thiếu không còn hy vọng gặp lại mẹ nữa. Thật tội nghiệp !

Đường có giọng giận tức :

– Tôi không cần gặp con người hư hỏng đó nữa.

– Anh không cần, nhưng cháu cần, con nào chả cần mẹ....

Đường giữ im lặng. Lệ Hoa khẽ thở dài :

– Đúng là giận quá hóa mất khôn.

Chợt nhớ ra điều gì, Đường vào trong nhà lấy ra một bao thư, đưa cho Lệ Hoa :

– Nhờ cô giả lại nó số tiền này.

Lệ Hoa lắc đầu :

– Tôi không quen làm chuyện ngớ ngẩn này. Nếu không cần, anh cứ việc ném vào thùng rác... Nhưng theo tôi, anh cứ giữ nó, biết đâu chả có ngày cần dùng đến.... Thí dụ... tôi chỉ thí dụ

thôi... cháu Thiều đau ốm, cần tiền bác sĩ, thuốc men...

Nói xong, Lệ Hoa bước hẳn vào nhà, ngồi xuống một cái ghế cạnh bàn ăn giữa nhà.. Cô nhìn quanh, rồi hỏi :

– Có phải anh mới kiếm được việc kèm trẻ tư gia không ?

Đường gật đầu :

– Đúng.

– Lương bổng ra sao ?

– Cũng đủ sống cho hai bố con tôi.

– Theo tôi, đó chỉ là tạm thời thôi. Anh nên kiếm một việc khác chắc chắn hơn. Chẳng hạn, dạy học ở một trường tư., nếu anh thích nghề dạy học. Lương trường tư khá hơn và bảo đảm hơn.

Đường ngập ngừng :

– Tôi không quen trường tư nào hết.

Lệ Hoa nói ngay :

– Cần gì quen, cứ đến xin việc, nộp cho họ bản sao bằng Tú tài toàn phần. Có thể nộp đơn xin việc nhiều trường, thế nào cũng có ít nhất một trường nhận mình.

Đường trở mắt nhìn cô :

– Sao việc gì cô cũng có vẻ rành quá vậy ?

– Thì tôi đã nói với anh, tôi tuy là đàn bà ít học, nhưng giao du rộng nên biết nhiều chuyện. Trong những người đàn ông tôi quen trong các nhà khiêu vũ thiếu gì mấy ông nhà giáo chịu chơi. Có ông còn độc thân, có ông trốn vợ đi nháy. Nghề của tôi gặp nhiều hạng người nên biết nhiều chuyện.

Đường nhìn cô với vẻ mặt hơi ngạc nhiên. Cô bỗng đề nghị :

– Nếu anh chịu, tôi sẽ giới thiệu anh với một vài ông giáo dạy trường tư, nhờ họ giúp anh xin một chân dạy trường của họ. Tôi sẽ giới thiệu anh là anh bà con của tôi. À, anh đang dạy môn gì vậy ?

– Tôi dạy Toán. Tôi có thể dạy từ đệ Tứ trở xuống. Nhưng bây giờ cũng sắp hết niên học rồi, phải đợi hết hè.

Lệ Hoa cười xòa :

– Tôi đâu có dạy học mà biết niên học với nghỉ hè. Nhưng tôi cứ nói trước với mấy ông nhà giáo. Ai giúp được thì giúp.

Đường vui vẻ :

– Vậy thì rất cảm ơn cô.

– Thì tôi cũng muốn chuộc cái lỗi đã... làm anh mất Thước..

Tuy vui vẻ trong lòng, Đường không tin tưởng lời Lệ Hoa mấy. Vì thế, anh vẫn phải cố gắng giữ cái chân kèm trẻ tư gia. Dù lương ít, vẫn có đồng ra đồng vào, hai bố con anh không sợ đói.

Nhưng chỉ một tuần sau Lệ Hoa trở lại, cho biết có một ông giáo nhận lời giúp Đường nên muốn gặp anh để nói chuyện trực tiếp. Cô hỏi anh hôm nào có thể gặp ông giáo được. Đường vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, đáp ngay :

– Bất cứ lúc nào.

– Ngay bây giờ tôi tìm gặp ông giáo.
Hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

* * *

Lần đầu tiên đứng trước một lớp học đông học sinh, Đường hơi luống cuống. Hai bàn tay anh xâm xấp mồ hôi. Một lớp củ trường tư thường thường có trên tám mươi học sinh. Anh phải cố tự trấn tĩnh bằng cách hít vào mấy lần, rồi lớn tiếng hỏi :

– Hôm nay, các em học đại số, phải không ?

Cả lớp giữ im lặng, chỉ có một nữ sinh ngồi bàn đầu đáp :

– Dạ, đại số.

Nghe giọng nói ngoan ngoãn của nữ sinh đó, anh lấy lại được bình tĩnh. Anh bước lại gần nó, cầm quyển vở của nó lên xem để biết giáo sư Toán của lớp đã giảng đến đâu. Điều rất mừng là bài này anh vừa giảng ở lớp kèm trẻ tư gia. Thế là không cần sách, anh lên bục thao

thao vừa giảng vừa viết lên bảng. Rồi trong khi học sinh hí hoáy ghi chép, anh ngừng lại để chờ. Cứ như vậy hết hai tiếng đồng hồ. Khi chuông ra chơi vừa reo, anh cũng vừa giảng xong bài. Anh sửa soạn bước ra khỏi lớp, các học sinh đồng loạt đứng lên chào. Ra tới cửa, anh vẫy tay cho chúng ngồi xuống.

Vừa ra tới hành lang, anh gặp ngay ôngg giám học. Ông vui vẻ bắt tay anh và khen :

– Được lắm.

Đường liền hỏi :

– Hình như tôi còn hai giờ Hình học nữa ? Cũng lớp đệ Ngũ ?

– Hai giờ sau là đệ Tứ.

Trong mười lăm phút nghỉ, anh lấy sách ra ôn lại. Anh liếc nhìn quanh để

tìm Lệ Hoa và thằng Thiều, nhưng không thấy. Tuy vậy, anh không lo vì biết chắc Lệ Hoa không làm điều gì đáng ngại.

Quả nhiên, sau hai giờ Hình học, anh thấy Lệ Hoa ngồi ôm con anh trong phòng giáo sư. Anh vui lắm vì được ông giám học cho biết sau Tết anh sẽ có thời khóa biểu dạy chính thức. Lệ Hoa nói :

– Thế là xong nợ.

Đường ngạc nhiên :

– Nợ gì ? Mà cô vừa đưa cháu đi đâu vậy ?

– Món nợ tôi đã rủ rê Thuộc đi nhảy để cháu mất mẹ. Bây giờ thì tôi yên tâm rồi. Tôi đưa cháu đi ăn cà rem.

Đường ngập ngừng :

– Khi tôi chính thức đi dạy... không biết tôi sẽ nhờ ai giữ thằng Thiều ?

Lệ Hoa cười :

– Việc đó dễ quá mà. Bộ anh không biết gửi cháu ở nhà trẻ sao ?

Đường cười vui vẻ :

– Cái gì cô cũng rành quá. Tôi rất phục cô.

– Tôi giao thiệp rộng nên biết nhiều chuyện, còn anh chỉ ru rú ở nhà, có biết gì đâu.

Đường khẽ thở dài :

– Việc làm cũng chẳng có, không kiếm ra tiền, thì còn biết đi đâu nữa. Vì thế mới mất Thuộc.

– Thôi, chuyện cũ bỏ qua, bây giờ tính chuyện mới. anh nên báo cho gia đình anh đang kèm trẻ biết sau Tết anh sẽ nghỉ việc để người ta có thì giờ kiếm người khác thay thế. Tôi tin là người ta

cũng vui khi thấy anh đã có việc làm chắc chắn.

Đường gặt đầu :

– Gia đình này cũng tốt lắm, không dạy con cháu họ nữa, chắc họ cũng buồn.

– Anh hiền lành mà tận tâm thì người ta quý cũng phải. Lành như anh, chọn nghề gặt đầu trẻ là đúng.

– Thật ra, tôi cũng chẳng biết làm nghề gì. Khi tôi đi xin việc, có người hỏi tôi có biết đánh máy chữ không ? Có người hỏi có biết kế toán không ? Tôi đều trả lời không, thế là họ không nhận.

Lệ Hoa tò mò :

– Thế hồi ở ngoài Bắc anh làm nghề gì ?

– Cậu mợ tôi có hiệu tạp hóa ở phố Hàng Ngang, giao cho vợ chồng tôi trông

nom, chẳng phải làm cho ai hết. Kể cũng sướng.

Ngập ngừng một chút, Lê Hoa lại hỏi :

– Anh có tú tài mà sao không học đại học để có một nghề chắc chắn ?

Đường khẽ thở dài :

– Thế tôi mới ngu. Cứ ỷ vào cửa hàng tạp hóa, nhiều lợi tức, không biết nghĩ xa. Khi có phong trào di cư vào Nam, tôi không có ý định ra đi vì nghĩ rằng mình có làm gì đâu mà phải chạy trốn cộng sản. Nhưng Thực muốn đi, tôi phải chiều.

– Hai cụ ở lại ?

– Cả gia đình tôi ở lại. Sau này nghe tin cậu mợ tôi bị đánh tư sản, rồi phải

đi kinh tế mới ở vùng Hoàng Liên Sơn trên mạn ngược. Các em tôi cũng khổ cực lắm.

Rồi, anh khẽ thở dài, nói tiếp :

– Bây giờ, hai bố con tôi cũng khổ.

Lệ Hoa tìm lời an ủi :

– Anh có việc làm chắc chắn rồi, tương lai sẽ sáng ra.

– Tôi cũng mong như vậy... Nhưng làm sao hết buồn được khi mất Thước vĩnh viễn. Thằng Thiếu nhớ mẹ, cứ khóc hoài.

Lệ Hoa không biết an ủi ra sao nên giữ im lặng.. Đường nói tiếp :

– Tối nay là tối cuối cùng với bọn trẻ, cả buồn lẫn vui.

13

Đường không ngờ ông bà chủ nhà không tỏ ý buồn phiền mà còn ngỏ lời mừng anh khi anh cho biết đã có việc làm chắc chắn ở một trường tư.

Buổi học tối hôm đó, anh cho bọn trẻ ngồi chơi, nói chuyện vui vẻ. Lúc anh sửa soạn ra về, một đứa đưa cho anh một phong bì dán kín, nói là thư chị Hường của nó. Anh thản nhiên nhận thư, bỏ luôn vào cặp. Thỉnh thoảng Hường vẫn nhờ anh giải hộ một bài toán hoặc giải

nghĩa một câu tục ngữ ca dao nên anh không quan tâm. Nhưng khi anh về tới đầu hẻm, bỗng nghe có tiếng gọi tên mình. Anh ngạc nhiên quay lại, thấy Hường đang từ một xe taxi bước ra. Anh đứng lại, chờ đợi. Khi Hường tới gần, hỏi nhỏ :

– Anh đọc thư em chưa ?

Đường lắc đầu :

– Về nhà tôi sẽ xem, rồi trả lời cô.

Hường tỏ vẻ thất vọng :

– Anh phải xem ngay rồi trả lời em.

– Vậy thì mời cô vào nhà nói chuyện.

Sau khi rót nước mời Hường, anh mở thư ra đọc. Dù chưa đọc hết lá thư ngắn, anh đã có vẻ hốt hoảng, nói với Hường :

– Hường, tôi đâu xứng đáng với cô.

Hường cười :

– Tình yêu là vậy, chả có gì gọi là xứng đáng hay không xứng đáng. Em yêu anh từ lâu... Thầm yêu trộm nhớ... Bây giờ em biết chắc anh với chị Thuộc không thể hàn gắn được mới liều tỏ tình trước.

– Nhưng... cô xinh đẹp, trẻ trung, thiếu gì người yêu, sao lại để ý đến tôi ?

– Có ai giải thích được tình yêu đâu, anh. Em yêu với tất cả tâm hồn em...

Đường lắc đầu :

– Tôi không ngờ cô lãng mạn như vậy. Cô còn trẻ, con nhà gia thế, lại đi yêu một người đã từng có vợ, có con và nghèo kiệt xác.

– Thú thật với anh, lần lúc em cũng thầm tự hỏi sao mình lại có thể yêu một người đã có vợ con. Em không giải thích được, nhưng vẫn yêu tha thiết.

Đường ngập ngừng nói :

– Cô làm tôi... rất cảm động...

– Thế có nghĩa là anh bắt đầu yêu em rồi, phải không ?

Đường khẽ thở dài :

– Yêu nhau là phải đi đến hôn nhân. Chắc chắn hai cụ không chịu gả cô cho tôi đâu... Thế là tình tuyệt vọng...

– Em tin rằng ba má em sẵn sàng gả em cho anh. Hai cụ vẫn khen anh hiền lành, đàng hoàng.

– Khen với nhận xét khách quan. Nhưng nhận làm con rể thì chưa chắc. Dù sao tôi cũng không xứng đáng với cô.

– Nếu ba má em không gả em cho anh... Em sẵn sàng bỏ nhà theo anh đi bất cứ đâu... Em không còn ở tuổi vị thành niên nữa, nên không sợ gì hết.

Đường rất ngạc nhiên về lời nói táo bạo của Hường, đồng thời anh cũng rất cảm động. Anh không ngờ nàng yêu anh đến như vậy. Anh thầm tự hỏi anh có xứng đáng với mối tình này không? Anh đã có vợ, có con, lại không phải là người cao sang, giàu có hay tài cán gì Thế mà lại được một cô gái xinh đẹp chưa chồng yêu thương. Phải chăng đó chỉ là một mối tình bông bột, điên khùng của một cô gái nông nổi? Mối tình ấy có bền vững không? Anh không phải là người sẵn sàng kết hôn với một người mà không cưới hỏi đàng hoàng. Nếu nhờ người mai mối, anh không tin bố mẹ Hường bằng lòng gả nàng cho anh. Bây giờ biết tính sao đây? Cuộc đời anh đã nhiều gian

truân, đau khổ, anh không muốn chuốc thêm buồn phiền nữa. Nhưng anh cũng không muốn làm Hường đau khổ vì thất tình. Đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Suy nghĩ một lát, Đường rút rè đề nghị :

– Hường thử về thăm dò ý kiến hai cụ xem ra sao, rồi mình sẽ tính tiếp.

Hường đồng ý ngay. Thế rồi ngay hôm sau Đường biết kết quả. Vừa bước vào nhà, Hường đã òa khóc. Không cần nàng nói một lời, anh đã biết ngay kết quả cuộc thăm dò. Khi đã hết khóc, nàng cho biết bố mẹ nàng không chịu gả nàng cho anh. Nàng ngập ngừng nói :

– Ba má em chê anh không có địa vị cao sang trong xã hội, học hành dở dang, lại đã từng có vợ con. Không xứng đáng với em.

Nghe nàng nói như vậy, anh bị tổn thương tự ái nặng nề. Cơn giận nổi lên khiến anh có ý định trả thù lời chê đó. Anh muốn chiếm đoạt nàng ngay cho bõ tức, rồi muốn ra sao thì ra. Cùng lắm là anh chính thức lấy nàng vì nàng cũng đã quá tuổi vị thành niên. Nhưng anh là người hiền lành, tâm địa tốt, nên khi cơn giận qua, anh thầm công nhận lời nói của bố mẹ Hường cũng có phần đúng. Tình yêu của Hường là thứ tình yêu bông bột, mù quáng. Nàng xinh đẹp, lại là con nhà khá giả, chắc chắn sẽ có nhiều người học hành giỏi giang, bằng cấp cao ngấp nghé. Nếu chỉ vì muốn trả thù bố mẹ nàng mà hại đời nàng thì anh không nỡ. Nghĩ vậy, anh khẽ thở dài :

– Mình đành xa nhau...

Hường rụt rè :

– Anh không... cho phép em ... theo anh đi bất cứ đâu sao ?

Đường lắc đầu :

– Không nên. Sau này, khi tình không còn nồng nàn nữa, Hường sẽ tỉnh ngộ và sẽ hối hận. Lúc đó thì trễ quá rồi. Có thể Hường sẽ oán giận tôi.

Nàng sốt sắng nói :

– Không bao giờ em hối hận hết. Được sống bên anh là hạnh phúc của em. Em chỉ mơ ước có vậy thôi.

Đường có giọng cương quyết :

– Dù sao tôi cũng trải đời hơn Hường rất nhiều. Tôi có thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi rất tỉnh táo.

– Bộ em mê muội sao ?

– Tôi nói điều này Hường có giận tôi cũng phải chịu. Hường không tỉnh trí. Hay là... tôi xin đề nghị một điều, chúng mình kết nghĩa anh em. Như vậy mình vẫn thân nhau, có thể giúp đỡ lẫn nhau, mà không trái ý ba má Hường.

– Như vậy là anh không yêu em ?

Đường thẳng thắn trả lời :

– Đúng. Tôi không yêu Hường vì tôi không xứng đáng với Hường.

– Em... em hy vọng rồi có ngày anh đổi ý.

Đường khẽ thở dài :

– Cũng đành chờ biết sao bây giờ.

14

Dân Saigon nhộn nhịp đón Tết dưới ánh nắng chói chang. Thoạt tiên, Đường không có ý định ăn Tết. Vui gì mà Tết với nhất, anh thầm nghĩ như vậy. Nhưng khi nhìn thằng Thiều thui thui một mình, anh đổi ý. Dù sao nó cũng phải có quần áo mới và tiền mừng tuổi như các trẻ con khác trong xóm. Thế là anh phải miễn cưỡng đón xuân. Đây là cái Tết đầu tiên của gia đình anh ở Saigon. Anh dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, đưa con ra tiệm bán quần áo, mua cho nó hai bộ mới. Thằng Thiều hí hửng mừng,

cười vui. Ít nhất nó cũng quên được mẹ nó lúc này.

Đối với Đường, bây giờ làm gì còn có Tết nữa. Xuân đến hay xuân đi, đều vô nghĩa với anh. Dù bầu trời tươi sáng, hoa tươi thắm khắp nơi, cảnh vật nhộn nhịp chung quanh cũng không làm tan được mối buồn u uất trong lòng. Tuy thế, ngày mừng Một, anh vẫn phải dẫn con đi chúc Tết mấy người thân và già cả trong xóm. Nhìn mọi người vui vẻ đón xuân, anh chạnh nhớ đến Thuộc. Anh thầm tự hỏi giờ này nàng ăn Tết ở đâu ? Với ai ? Có nhớ đến thằng con nhỏ không ? Anh lúc nào cũng sẵn sàng tha thứ cho vợ nếu nàng quay trở về với gia đình. Dù sao nàng cũng là mối tình đầu của anh.

Đường đang nghĩ tới vợ thì có tiếng gõ cửa. Anh giật mình, chợt hy vọng Thuộc trở về, vội mở cửa. Nhưng, người

đang đứng trước cửa không phải Thuộc mà là Bạch Hường. Anh hơi thất vọng, vẫn vui vẻ mời Hường vào nhà. Hôm nay là Tết nên nàng mặc quần áo mới và trang điểm khác ngày thường, rất xinh đẹp. Đường trở mắt ngắm nàng khiến nàng e thẹn hỏi :

– Bộ em xấu lắm, phải không ?

Đường buột miệng khen :

– Hường đẹp quá.

Rồi anh đứng tránh sang một bên, mời nàng vào nhà.

– Thế mà vẫn bị người ta chê đấy.

– Tôi không bao giờ dám chê, nhưng tự thấy mình không xứng đáng...

Hường ngập ngừng :

– Theo em, chuyện vợ chồng...

không nên lấy hoàn cảnh của hai người ra để suy xét... mà phải xem tư cách... của mỗi người.

Nói tới đây, nàng đổi giọng vui vẻ :

– Để em lì xì cho cháu lấy hên đã.

Nàng mở ví lấy một bao đỏ đưa cho thằng Thiều, nói :

– Chúc cháu hay ăn chóng lớn.

Đường hỏi đùa :

– Còn tôi, Hường không lì xì à ?

Hường nhìn anh dăm dăm, rồi đáp :

– Em sẵn sàng lì xì anh cả cuộc đời em cho anh mà bị anh chê đấy.

Đường giữ im lặng vì không biết nói sao. Anh không ngờ nàng yêu anh như vậy. Anh bỗng có ý định ôm hôn nàng

để mừng tuổi. Nhưng anh chưa kịp thực hiện ý định đó thì có tiếng gõ cửa. Anh luống cuống không biết nên làm gì trước thì cửa đã mở. Sau khi mời Bạch Hường vào nhà, anh không khóa cửa. Lệ Hoa xuất hiện ở ngưỡng cửa. Hôm nay cô cũng trang điểm và chưng diện lộng lẫy. Chiếc áo dài đỏ làm cô đẹp hẳn ra.

Thấy có người lạ, Hường bỏ về ngay. Nàng đi nhanh ra đầu ngõ rồi lên taxi. Cả Lệ Hoa lẫn Đường đều ngạc nhiên khi thấy Hường vội vã ra về. Lệ Hoa hỏi :

– Cô nào mà xinh và trẻ quá vậy ?

Đường chưa kịp trả lời, cô đã hỏi thêm :

– Mèo của anh hả ?

Anh hơi bực mình vì câu hỏi hơi sỗ sàng., nhưng vẫn lịch sự trả lời :

– Không, cô ấy là chị của mấy đứa trẻ tôi kèm học. Ngày Tết, cô đến lì xì cho thằng Thiều.

– Thế mà tôi thấy cô ấy có vẻ mệt anh đấy.

Đường thăm công nhận Lệ Hoa có đôi mắt tinh. Chỉ mới thoáng gặp mà đã đoán ra tâm trạng của Hường. Lệ Hoa lại hỏi :

– Cổ có lì xì cho anh không ?

– Tôi lớn tuổi hơn cô ta, sao lại bắt người ta lì xì.

– Tôi không nói lì xì tiền bạc mà lì xì một vài cái hôn.

Đường nghiêm giọng :

– Làm gì có chuyện lì xì bằng hôn với hít.

Lệ Hoa cười :

– Bộ trước kia anh chưa bao giờ lì xì Thuộc bằng hôn sao ? Năm mới năm me, vợ chồng chúc mừng nhau bằng hôn là chuyện quá bình thường mà.

Đường im lặng vì thoáng nhớ đến cái tết đầu tiên sau ngày cưới Thuộc. Đúng là hai vợ chồng đã đắm đuối hôn nhau để mừng tuổi. Vừa rồi, anh chưa kịp hôn Bạch Hường thì Lệ Hoa đã tới bất ngờ.

– Hôm nay,– Lệ Hoa nói tiếp, – tôi đến lì xì cho cháu một chút lấy hên. Đồng thời chúc anh và Thuộc sớm đoàn tụ trở lại. Dù anh đã xua đuổi Thuộc, nhưng tôi vẫn mong hai người trở lại với nhau. Cháu Thiếu cần có mẹ và Thuộc dù thế nào cũng vẫn thương con.

Nói xong, cô mở ví lấy một phong bao nhỏ màu đỏ, rồi bế thẳng Thiếu lên,

nhét vào tay nó cái phong bao., hôn lên má nói, nói :

– Chúc cháu sớm được đoàn tụ với mẹ cháu.

Đường không thích lời chúc đó, nhưng giữ im lặng. Anh thầm so sánh Hường và Thuộc thì thấy Hường hơn hẳn Thuộc về đủ mọi mặt.

Như đoán được ý anh, Lệ Hoa buồn buồn –

– Nếu phải sống cảnh dì ghẻ con chồng thì cháu tôi khổ lắm. Tội nghiệp cháu. Mây đời bánh đúc có xương...

Đường ngáp ngừng :

– Tôi cũng... chưa có nhiều... cảm tình với cô ấy.

– Cái gì cũng phải có thời gian... Nhưng tôi vẫn mong Thuộc quay về với

cháu... Cuộc vui nào rồi cũng tàn, chỉ có tình gia đình là bền vững thôi.

Đường thăm công nhận Lệ Hoa rất sành đời.

Sau khi Lệ Hoa ra về, Đường liền mở hai phong bao mừng tuổi ra xem. Anh hơi giật mình vì tiền mừng tuổi của Bạch Hường khá lớn, còn tiền của Lệ Hoa chỉ có tính cách tương trưng lấy may đầu năm thôi. Tuy nhiên, anh cũng rất cảm ơn cô.

* * *

Rồi Tết cũng qua, Đường bắt đầu nghề dạy học ở trường tư. Điều may cho anh là anh không phải gửi thẳng Thiều vào nhà trẻ. Thật ra. Anh cũng không biết nhà trẻ nào mà gửi con. Anh gửi nó cho một gia đình hàng xóm vì họ cũng

có một đứa con bằng tuổi thằng Thiều. Chồng là công chức, vợ ở nhà trông con. Bà chỉ lấy tiền cơm khi nào thằng Thiều ăn ở nhà bà. Đường không ngờ chuyện gửi thằng Thiều được giải quyết êm đẹp như vậy.

Một hôm, Đường tới đón con về sau buổi dạy học, anh ngạc nhiên thấy mắt nó long lanh ướt. Bà hàng xóm vội giải thích vì sợ Đường hiểu lầm :

– Nó vừa được gặp mẹ. Hai mẹ con ôm nhau khóc. Khi mẹ nó ra về, nó cứ níu lấy mẹ không cho đi. Thiệt tội nghiệp cả hai mẹ con.

Nghe nói vậy, Đường cũng thấy lòng xúc động. Anh lại nhớ tới lời Lệ Hoa. Đúng là tình mẫu tử không bao giờ có thể phai nhạt. Nhưng khi vào giường ngủ, anh nghĩ lan man nhiều chuyện, lại cho rằng Thước không phải là người đàn

bà tốt. Khi người đàn bà bỏ chồng đi chơi với nhiều người đàn ông khác là đã hư hỏng, không thể tha thứ được. Rồi anh so sách Thuộc với Bạch Hường thì thấy Hường hơn Thuộc đủ mọi phương diện. Thế rồi nụ cười tươi thắm của Hường đưa anh vào giấc ngủ...

15

Sau khi chia tay với Hường, Đường lững thững đi về nhà, lòng vui vẻ. Đây là lần đầu tiên, kể từ ngày anh với Hường yêu nhau, anh mới cảm thấy hạnh phúc tràn trề. Bây giờ anh không còn chán đời như trước nữa. Chung quanh anh, mọi vật đều đáng yêu. Bây giờ đời đẹp và rất đáng yêu. Anh trở lại yêu đời như những ngày còn trắng mặt với Thuộc trước kia. Nếu so sánh Hường và Thuộc, anh thấy Hường hơn hẳn người vợ bạc tình của anh.

Đôi mắt Hường to và đen láy, lông mày dài và cong. Miệng nàng cười thật duyên dáng với chiếc răng khểnh. Có lúc anh thầm tự hỏi sao anh lại được một cô gái vừa trẻ vừa đẹp yêu ? So với nhiều người khác, anh thua kém đủ mọi phương diện. Anh đã từng có vợ, có con, lại không có một địa vị cao sang nào trong xã hội. Có phải tình yêu của Hường chỉ là loại tình yêu bông bột của tuổi trẻ dễ tàn không ? Nhưng dù là loại tình yêu gì, anh cũng bất chấp, cứ tận hưởng hạnh phúc đang có trong tay. Hình bóng Thuộc đã hoàn toàn tan biến trong tâm tư của anh.

Nhưng có lúc anh nghĩ anh cũng chưa già, chỉ mới ngoài hai mươi thôi, tuổi đang yêu nồng nàn. Bây giờ, anh thấy mình trẻ lại như hồi chưa lấy Thuộc. Anh có cảm tưởng Hường đã làm anh hồi sinh. Anh lại thấy yêu đời và thấy cuộc đời đáng sống.

Trước khi về nhà, anh ghé nhà hàng xóm để đón con. Vừa trông thấy bố, thằng Thiều mừng rỡ chạy ra cửa ôm ngang lưng bố, rồi thăm thò bên tai Đường :

– Con đói rồi.

Đường cảm ơn bà hàng xóm, rồi đưa con ra một tiệm ăn gần nhà. Anh gọi hai tô hủ tít, một cho anh và một cho con. Thằng Thiều vui lắm, cứ nhìn cha mà cười, vì rất ít khi nó được đi ăn tiệm. Đường nghe lòng mình vui hẳn lên, rồi thăm tịt hứa sẽ không bao giờ quên nó.

Cuộc tình của Đường và Hường mỗi ngày một sâu đậm hơn. Bạn bè mừng anh đã thoát khỏi nỗi buồn khi Thước bỏ đi. Họ còn khuyến khích anh nên đi nhanh đến hôn nhân. Nhưng cũng có người tỏ vẻ lo ngại về chuyện dì ghẻ con chồng. Khi chưa có con với Đường, Hường vẫn thương yêu thằng Thiều. Đến khi Hường

có con, tình cảm của nàng với con chồng sẽ đổi khác. Chắc chắn tình trạng «dì ghẻ con chồng» sẽ phải xảy ra. Lúc đó, thật tội nghiệp thằng bé mất mẹ. Đường suy nghĩ về chuyện này rất nhiều. Nên thầm tự hỏi : “Tính sao bây giờ ?” Anh yêu Hường quá rồi, không thể xa nàng được nữa. Cuối cùng, anh đành thầm tự nhủ : “Đến đâu hay đó”.

Một hôm, Đường sửa soạn đến chỗ hẹn gặp Hường thì nàng đã đến tìm anh ở ngay nhà. Mặt nàng có vẻ hết hoảng, lo sợ. Vừa trông thấy anh, nàng òa khóc. Đường ngạc nhiên hỏi :

– Em làm sao thế ?

Nàng nghẹn ngào :

– Em..khổ lắm...Em muốn chết...

– Có chuyện gì, em bình tĩnh kể cho anh nghe ?

Nói xong, anh hôn nhẹ lên tóc nàng.

Trong khi đó, thằng Thiều thập thò cửa phòng trong nhìn bố với một vẻ lạ lùng vì tự nhiên có một người chạy vào nhà nó để khóc lóc, kể lể.

Rồi Hường cố nín, sụt sịt nói :

– Chắc chúng ta phải xa nhau...

Vừa nghe nói thế, Đường giật mình, hốt hoảng :

– Xa nhau ? Chúng mình xa nhau ?

Hường không đáp. Đường nắm lấy tay nàng, xiết chặt, nói với giọng cương quyết :

– Anh không bao giờ xa em...

Hường lắc đầu :

– Khó lắm, anh ạ...

Đường cương quyết :

– Không có gì khó hết. Anh nhất định không xa em.

Hường ghen ngào :

– Anh nhất định là chuyện của anh, nhưng... ba má em lại quyết định khác.

– Ba má em quyết định thế nào ?

Ngập ngừng một chút, Hương khẽ thở dài :

– Hai cụ đã nhận gả em cho người khác. Em không chịu mà không được.... Bây giờ tính sao đây ?

– Em... em đã cho ba má... biết em yêu anh chưa ?

– Tất nhiên là rồi... Ba má em chê anh là người hèn kém trong xã hội, học hành dở dang, lại đã từng có vợ con...

Đường bị chạm tự ái nặng nên nổi giận, toan trả thù bằng cách phá hoại đời con gái của Bạch Hường. Anh vô lấy nàng như một con thú vỗ mồi.

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Đường với vẻ mặt hung dữ, Bạch Hường hoảng sợ. Nàng vùng mạnh, gỡ tay anh ra, đẩy anh thật mạnh làm anh té ngổ xuống đất. Khi anh chưa kịp đứng lên, nàng đã chạy phóng ra cửa, rồi đi nhanh ra đầu hẻm. Rất may, lúc đó có một xe taxi trống vừa chạy tới.

Khi Đường mới chạy ra khỏi nhà thì đã thấy Hường lên taxi. Anh thất vọng, đứng nhìn theo. Chỉ trong vòng một phút, anh như hồi tỉnh một cơn mê, ngơ ngác nhìn quanh. Bản tính hiền lành, anh thầm hối hận đã làm Bạch Hường hoảng sợ. Có thể vì chuyện này Bạch Hường cắt đứt liên lạc với anh, nghe lời cha mẹ lấy

người đang cầu hôn. Trong thâm tâm, anh cho đó cũng là điều hợp lý. Anh làm sao xứng đáng với Bạch Hường, một cô gái xinh đẹp, con nhà giàu. Mỗi tình của nàng chỉ là một mối tình nông nổi của một cô gái mới lớn.

Hôm sau và nhiều ngày tiếp theo, Đường lảng vảng trước cửa nhà Hường. Anh muốn gặp nàng để xin lỗi và hứa sẽ không bao giờ thô bạo với nàng nữa. Nhưng anh không thấy nàng đâu, không biết có phải nàng tránh mặt anh không? Thật ra, anh đâu dám đến gần nhà nàng vì sợ các em nàng, những đứa học trò cũ, bắt gặp. Sau giờ dạy trường tư, anh lại tới trước cửa nhà nàng, bỏ mặc thằng Thiều ở nhà hàng xóm. Suốt một tuần như vậy mà vẫn không thấy nàng đâu, anh đành bỏ cuộc, coi như hoàn toàn mất nàng.

Vì mất Hường, Đường lại nhớ đến

Thước. Quá khứ hiện rõ trong trí anh. Bóng Thước thấp thoáng trong nhà. Anh lại thấy thương vợ. Nghĩ cho cùng, nàng vì quá lo cho gia đình mà sa ngã. Hoàn cảnh xô đẩy nàng vào vũng bùn nhơ. Dù biết chồng giận và ghét, nàng vẫn lén lút về thăm con. Người đàn bà như vậy cũng không hẳn là hư hỏng hoàn toàn. Anh bỗng nghe lòng nao nao buồn. Anh muốn gặp vợ xem bây giờ nàng ra sao. Anh tính hôm nào sẽ giả bộ đi dạy học, gửi con sang nhà hàng xóm, rồi ngồi nhà chờ đợi. Khi nàng đến thăm con, anh sẽ ra gặp nàng.

Nhưng dự tính ấy chưa thực hiện thì một hôm Lệ Hoa chợt tới thăm rất sớm, khi Đường mới ngủ dậy vào một buổi sáng. Anh ngạc nhiên hỏi ;

– Có chuyện gì mà cô đến sớm quá thế ?

Lệ Hoa ngập ngừng :

– Chuyện này... có thể anh thích nghe... mà cũng có thể anh không thích...

Đường trở mắt nhìn Lệ Hoa, hỏi :

– Thế là thế nào ? Sao cô ảm ố thế ?
Thì cứ nói huých toẹt ra xem sao.

Lệ Hoa vẫn ngập ngừng :

– Chuyện của Thuộc... Tội nghiệp lắm...

Nghe nhắc tới tên Thuộc, Đường giữ im lặng, chờ đợi. Lệ Hoa thở dài :

– Thuộc bị Tích ruồng rẫy... bỏ rơi... vì hắn mới có người yêu khác trẻ và đẹp hơn. Hắn đuổi Thuộc đi mà Thuộc chưa biết đi đâu.

Đường nhìn Lệ Hoa chăm chăm, rồi hỏi :

– Cô muốn cô ta về nhà với tôi ?

Lệ Hoa không đáp. Đường lại hỏi :

– Cô ta có dám nhìn mặt tôi nữa không ?

– Tôi nghĩ hoàn cảnh của Thuộc đáng thương chứ không đáng trách.

Từ ít lâu nay, Đường bình tâm suy nghĩ lại, cũng nhận thấy Thuộc đáng thương hơn đáng ghét. Vì lo lắng tiền bạc mỗi ngày một hao hụt mà chồng không kiếm ra việc làm, nàng mới phải theo Lệ Hoa bước vào nghề vũ nữ rồi sa ngã. Như vậy, anh cũng có lỗi một phần. Nghĩ vậy, anh hỏi :

– Bây giờ Thuộc ở đâu, tôi sẽ đi đón cô ấy về.

Lệ Hoa nhìn Đường đăm đăm với vẻ mặt nghi ngờ. Biết cô không tin lời mình, Đường nói :

– Dù sao chúng tôi cũng là vợ chồng. Cô ấy là mối tình đầu của tôi, lại là mẹ thằng con tôi.

Lần này, Lệ Hoa cười vui vẻ :

– Nếu vậy thì tuyệt quá. Thuộc đang ở tạm nhà tôi... Nhưng tôi không dám chắc Thuộc có chịu về với anh không.

Đường ngạc nhiên :

– Sao lại không ? Dù thế nào thằng Thiều cũng là con đẻ của cô ấy mà.

– Tự ái cũng là một vấn đề đáng quan tâm...

Ngẫm nghĩ giây lát, Đường đề nghị :

– Hay tôi theo cô về nhà để nói chuyện thẳng với Thuộc, cô nghĩ sao ?

– Tôi phải hỏi ý kiến cô ấy xem cô có muốn gặp anh không ?

Nhìn Đường đăm đăm mấy giây, Lê Hoa hỏi :

– Có phải anh mất em Hường rồi, bây giờ muốn quay lại với Thuộc không ? Chắc anh cũng đã biết tin cô bé đó đã nhận lời lấy người hỏi cô ta ?

Đường liền chối :

– Không phải...Tôi chưa hề nghe tin hường sắp lấy chồng. Mà sao chuyện gì cô cũng rành vậy ?

Lê Hoa cười :

– Không phải chuyện gì tôi cũng biết hết, mà chỉ những chuyện liên quan đến anh và Thuộc thôi.

– Vì cô có trách nhiệm phá vỡ hạnh phúc gia đình tôi ?

Lệ Hoa nhún vai :

– Tôi chả có trách nhiệm gì hết, tôi chỉ muốn giúp đỡ gia đình anh... Quả thật, tôi không ngờ Thuộc lại dễ sa ngã như vậy. Tôi sống với nghề này bao nhiêu năm rồi, có sao đâu. Nhan sắc của tôi cũng không đến nỗi nào. Nhưng tôi có nhiều kinh nghiệm với đàn ông. Họ chỉ muốn lợi dụng mình thôi, chẳng ai thành thật với mình hết.

– Bộ cô định sống với nghề này suốt đời sao ?

– Không. Với nghề này không ai có thể sống suốt đời được. Rồi đến một ngày tôi sẽ lấy chồng, nếu gặp được người yêu mình thành thật. Còn không, tôi sẽ ở già suốt đời. Tôi đã để dành tiền cho tuổi

già, không phải nhờ vả ai hết.

Đường trở mắt nhìn Lệ Hoa, khen :

– Tôi không ngờ cô lo xa như vậy.

Lệ Hoa cười :

– Tôi lo xa vì tôi sinh trưởng trong một gia đình rất nghèo, biết quý đồng tiền.

– Vậy thì ai lấy được cô, người đó có phúc lắm.

– Phúc hay họa chả thể nào nói trước được.

Đến đây, Lệ Hoa chợt đổi giọng :

– Anh tính chuyện Thước ra sao ?

– Thì tôi đã nói với cô, tôi sẵn lòng mời Thước về mà. Tôi hứa sẽ quên hết mọi chuyện dĩ vãng.

Lệ Hoa vui vẻ :

– Anh là người có đại lượng. Mà thật ra, Thuộc cũng đáng thương.

Đường khẽ thở dài :

– Khi phải bỏ quê cha đất tổ di cư vào Nam, người Bắc nào cũng đáng thương hết.

– Vậy thì tôi sẽ cố thuyết phục Thuộc trở về với gia đình. Thuộc cũng nhớ cháu Thiếu lắm.

– Hay tôi theo cô tới nhà cô để mời Thuộc về ?

Lệ Hoa vội từ chối ngay :

– Không nên. Có thể Thuộc sẽ giận tôi thì lời thôi thêm.

Đường chép miệng :

– Đành chịu vậy.

Khi Lệ Hoa ra về, Đường ôm con vào lòng, xoa tóc nó, rồi âu yếm :

– Mẹ sắp về với bố con mình rồi, con ạ. Thế là vui rồi. Con sẽ không còn nhớ mẹ nữa...Bố mong tương lai nhiều tốt đẹp hơn bây giờ.

16

Đường chờ đợi hai ngày liền mà không thấy Lệ Hoa trở lại. Anh nghĩ rằng Thước không chịu về nên Lệ Hoa tránh mặt luôn. Anh cũng thấy buồn buồn và thương con. Nhưng đến ngày thứ ba, Lệ Hoa bất ngờ xuất hiện với vẻ mặt lo buồn. Đường chưa kịp hỏi han gì, cô đã nói :

– Anh cho tôi đưa cháu vào nhà thương thăm mẹ cháu. Có thể đây là lần cuối cùng hai mẹ con gặp nhau vì không chắc Thước có qua khỏi không ?

Đường giật mình, hốt hoảng hỏi :

– Cô nói sao ? Thước đau ồm thế nào ?

Lệ Hoa buồn buồn :

– Cách đây hai hôm, Thước bỗng bị co giật đến méo mặt bên mắt, tôi hoảng sợ vội gọi taxi đưa cô ấy vào nhà thương. Bác sĩ cho biết bị tim sao đó, tình trạng nguy ngập khó thoát.

Đường hỏi :

– Có phải là bệnh tim không ?

– Tôi cũng không rõ lắm vì bác sĩ và y tá nói với nhau tiếng Tây xì xồ, tôi chỉ hiểu loáng thoáng. Có thể là tim.

– Vậy thì tôi cũng theo cô vào nhà thương.

Lệ Hoa rụt rè :

– Cũng được, nhưng... anh phải đứng ngoài... vì tôi sợ cô ấy không muốn gặp anh... Nếu bất ngờ nhìn thấy anh, có thể cô ấy bị xúc động mạnh, càng nguy hiểm hơn.

Đường bằng lòng ngay :

– Tôi sẽ đứng xa...Nếu có thể, tôi sẵn sàng chịu hết mọi phí tổn cho việc ma chay...

Lệ Hoa vội cắt ngang :

– Anh làm gì mà đã vội lo chuyện ma chay vậy ? Bộ anh mong Thước chết cho... bõ ghét sao ?

Đường vội cãi :

– Không phải, nhưng dù sao tôi với cô ấy vẫn là vợ chồng trên giấy tờ. Chúng tôi vẫn có hôn thú với nhau và có đứa con chung.

Lệ Hoa thở dài :

– Dù Thuộc đang ở trong tình trạng nguy kịch, tôi vẫn cầu mong cho Thuộc tai qua nạn khỏi.

– Thì tôi cũng mong như vậy.

Lệ Hoa lắc đầu :

– Tôi không tin. Chưa gì anh đã tính chuyện ma chay. Như vậy là anh vẫn thù ghét Thuộc lắm.

Đường đành giữ im lặng. Lệ Hoa nhìn đồng hồ tay, rồi nói :

– Bây giờ cho tôi đưa cháu vào thăm mẹ nó.

Đường vội thay quần áo cho thằng Thiều. Khi Lệ Hoa sửa soạn đưa thằng Thiều ra khỏi nhà, Đường đề nghị :

– Tôi đi taxi cùng với cô, để lúc về, tôi đưa thằng Thiệu về, khỏi phiền cô.

– Cũng được.

Khi vào tới nhà thương, Đường chỉ thập thò ở cửa buồng xa xa nhìn vợ. Anh bỗng thấy lòng thương cảm vì Thuộc gầy quá, nằm thoi thóp trên giường. Lệ Hoa vừa đưa thằng bé qua cửa phòng, nó đã vội chạy tới bên mẹ, òa khóc, nức nở gọi : «Mẹ...Mẹ... » rồi ôm choàng lấy mẹ. Thuộc đang nằm im nhắm mắt bỗng choàng tỉnh dậy. Nàng quàng tay ôm ghì lấy con. Nước mắt trào ra đầy mi nàng, nhưng miệng nàng nở nụ cười sung sướng.

Bỗng nàng buông thõng hai tay, thiếp đi. Thấy thế, cô y tá trực vội đuổi Lệ Hoa và thằng Thiệu ra khỏi phòng, rồi gọi bác sĩ cấp cứu. Lệ Hoa kéo thằng Thiệu đi nhưng không được vì nó cứ bám lấy

mép giường mà kêu «Mẹ ! Mẹ !» Cô y tá phải gỡ tay nó ra. Đứng ngoài phòng, bất giác Đường cũng thấy nước mắt mình dàn dụa.

Ra đến cửa bệnh viện, Lệ Hoa đề nghị :

– Anh và cháu cứ về đi, tôi ở lại xem tình hình thế nào rồi cho anh biết sau.

Đường nhìn con với hai mắt đỏ hoe, đành chấp nhận.

* * *

Đường hồi hộp chờ đợi suốt cả ngày mà không thấy Lệ Hoa tới. Mãi đến khi anh sửa soạn cho con ăn cơm tối thì cô xuất hiện với vẻ mặt vui vẻ. Đường ngạc nhiên chưa kịp hỏi, cô đã nói :

– Phép lạ ! Đúng là phép lạ !

Đường ngơ ngác hỏi :

– Cái gì mà phép lạ ?

– Tình mẫu tử đã làm Thuộc gần như khỏi bệnh. Chính bác sĩ cũng rất ngạc nhiên. Họ không biết giải thích thế nào. Bây giờ Thuộc đã tỉnh và húp được vài muỗng cháo.

Đường mừng rỡ :

– Nghĩa là nhà tôi... nghĩa là Thuộc đã thoát chết ?

– Đúng.

– Nếu vậy, tôi sẵn sàng cho thằng Thiều vào nhà thương ở luôn với mẹ nó.

Lệ Hoa dăm dăm nhìn Đường, rồi hỏi :

– Anh nói đùa hay nói thật ? Cháu còn nhỏ, ai cho phép vào nhà thương ở

luôn với bệnh nhân. Rồi chuyện ăn ngủ ra sao ? Những người lo cho thân nhân bị bệnh, đêm phải ngủ ngoài hành lang. Anh chẳng hiểu việc đòi gì hết...

Đường đành cười xòa, giữ im lặng.

Lệ Hoa đề nghị :

– Anh cứ ở nhà chờ đợi, có tin gì tôi sẽ cho anh biết ngay.

Đường khẽ thở dài :

– Cũng đành vậy, chứ biết làm sao được. Xin cô hiểu cho rằng tôi rất nóng lòng biết tin Thuộc.

Lệ Hoa gật đầu :

– Tôi hiểu. Anh cứ chờ đợi ở nhà,

Rồi mãi ba ngày sau, Lệ Hoa mới trở lại. Đường mừng rỡ vì rất nóng lòng muốn biết tin vợ. Lệ Hoa vui vẻ loan báo :

– Thược khá lắm rồi, bây giờ đã chống gậy tập đi. Bác sĩ cho biết có thể một vài ngày nữa xuất viện.

– Tôi sẽ đón Thược về nhà.để hai mẹ con lại được đoàn tụ.

– Tôi cũng muốn như vậy, nhưng còn phải xem ý cô ấy thế nào đã. Tạm thời tôi cứ đưa Thược về nhà tôi.

Gần một tuần Lệ Hoa mới trở lại. Đường chưa kịp hỏi, cô đã nói :

– Thược đang ở nhà tôi. Coi như khỏe mạnh hoàn toàn rồi.

Đến đây, cô ngập ngừng tiếp :

– Thược muốn đi tu.

Đường ngạc nhiên :

– Đi tu ? Tại sao lại đi tu ?

– Tôi cũng đã hỏi lý do, Thuộc cho biết cô nặng nghiệp quá, phải tu để sửa soạn cho kiếp sau.

– Thôi được, muốn tu cũng tốt. Cứ về nhà, tôi lập bàn thờ Phật ở một phòng riêng cho cô ấy tu. Các cụ ta ngày xưa đã nói :’Thứ nhất là tu tại gia, Thứ nhì tu chợ, thứ ba tu chùa’ mà.

– Chính tôi cũng đã nói với Thuộc như vậy, thì cô ấy trả lời ngay rằng đối với người bình thường thì như vậy, còn cô ấy không bình thường. Phải tu chùa mới đi đúng con đường giải thoát. Nghe Thuộc lý luận như vậy, tôi cũng chẳng biết nói sao vì tôi có biết gì nhiều về đạo Phật đâu.

Đường khẽ thở dài, im lặng.

– Cô ấy còn nhờ tôi kiếm giùm một ngôi chùa sư nữ. Tôi chả bao giờ đi chùa

đi chiến, có biết chùa nào đâu. Có thể tôi sẽ đến một ngôi chùa nào đó trong vùng này để hỏi thăm người ta xem sao.

Đường thắc mắc :

- Sao cô cứ phải vất vả vì Thuộc vậy ?
- Một là tôi cũng thấy thương cô ấy, hai là tôi có một phần trách nhiệm xúi cô ấy đi vào con đường sa ngã, bỏ gia đình.

Ngẫm nghĩ giây lát, Đường rụt rè đề nghị :

- Cô cho phép tôi theo cô về nhà cô, tôi muốn gặp Thuộc, có thể là lần cuối cùng trước khi Thuộc vào chùa tu.
- Để làm gì ? Anh muốn thuyết phục cô ấy đừng đi tu, nên trở về nhà với anh ? Tôi thấy điều đó khó lắm.
- Tôi thương thằng con tôi có thể từ nay mất mẹ luôn.

Lưỡng lự một lúc, Lệ Hoa đồng ý. Đường vui vẻ dắt con đi theo Lệ Hoa ra đầu đường chờ đón taxi. Khi xe đã đến nhà Lệ Hoa, cô bảo cha con Đường đứng đợi ngoài cửa để cô hỏi ý kiến Thuộc trước đã. Sau đó, cô vào nhà, nhưng chỉ không đầy một phút trở ra ngay. Cô cho biết Thuộc không có nhà. Tôi nghi cô ấy trông thấy cha con anh vội chạy trốn.

Đường buồn buồn nhìn con, nghen ngào, không nói nên lời. Lệ Hoa an ủi :

– Thôi, anh cứ về đi, tôi sẽ tìm cách thuyết phục cô ấy.

Đường đành nghe lời Lệ Hoa. Nhưng anh đợi gần hai tuần mà không thấy Lệ Hoa tới như đã hẹn. Không thể chờ đợi lâu hơn, anh lại dắt con tới nhà Lệ Hoa. Nhưng ngôi nhà trống không. Hai cha con đứng ngẩn ngơ một lúc rồi sang

hàng xóm hỏi thăm. Một người đàn bà cho biết Lệ Hoa và bạn đã dọn đi tỉnh.

– Đi tỉnh ? – Đường thốt kêu – Tỉnh nào ?

Bà hàng xóm lắc đầu :

– Tôi không biết rõ tỉnh nào. Khi hai người sang chào, tôi cũng hỏi tỉnh nào thì cô Hoa chưa biết chắc là tỉnh nào. Có thể Mỹ Tho, mà cũng có thể Cần Thơ... Chính tôi cũng rất ngạc nhiên về chuyện này. Dọn đi mà không biết chắc đi đâu. Cứ như chuyện đùa giỡn.

Trong lòng, Đường hiểu không phải là chuyện đùa giỡn. Có thể bà hàng xóm giấu anh theo lời dặn của Lệ Hoa, cũng có thể Lệ Hoa giấu hàng xóm vì biết trước thế nào anh cũng đến tìm.

Đường ngậm ngùi nhìn con, Cảnh vật trước mắt anh bỗng nhòa đi. Anh thương con vô cùng.

Cuối thu năm Bính Thân – 1956

Viết và sửa lại ngày 30 tháng 8, 2015

Tạ Quang Khôi

.

